УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2008
травень

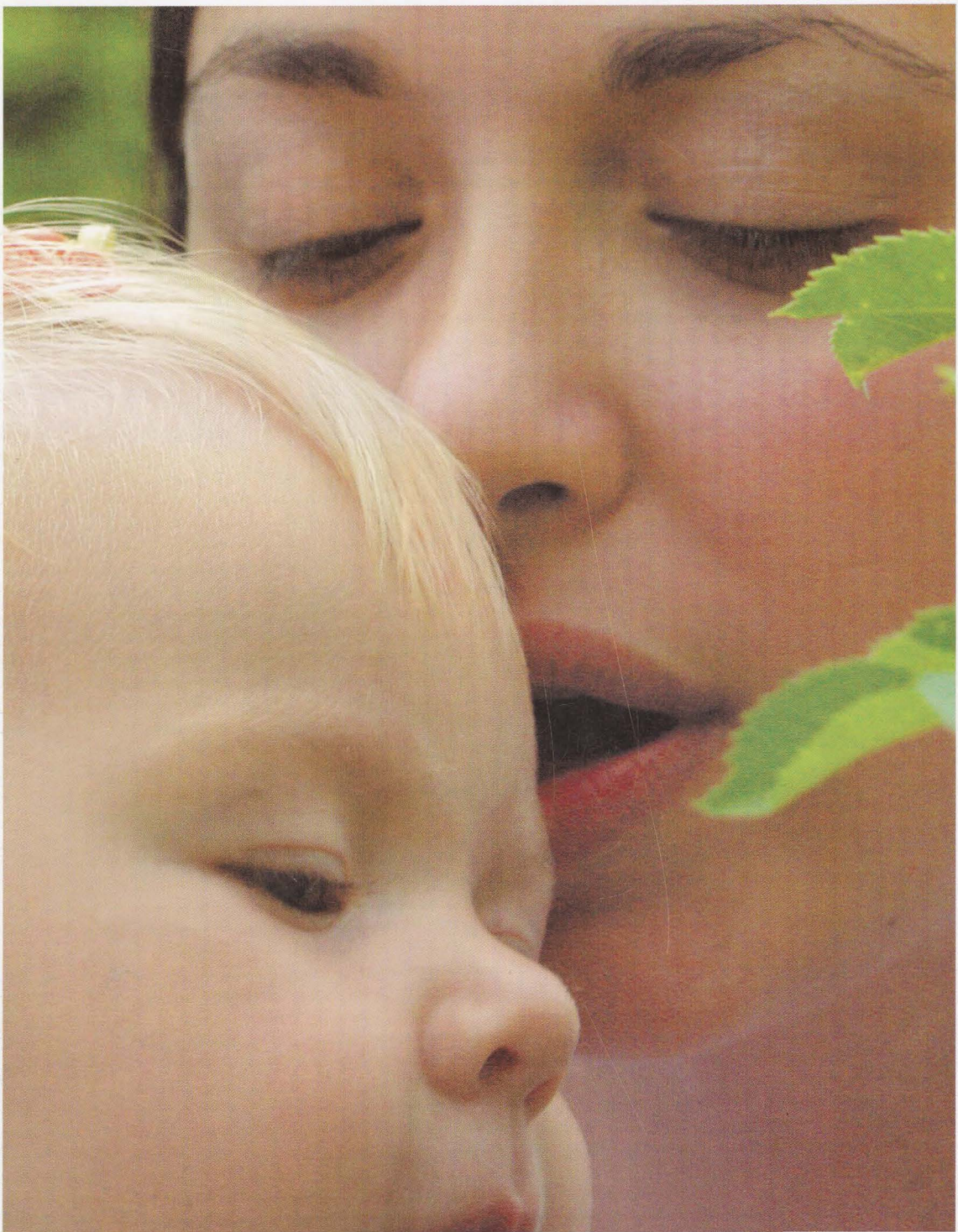

КРЕХІВСЬКА ЧУДОТВОРНА ІКОНА СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Головний відпуст
на свято Перенесення мощей св. Миколая
у крехівському монастирі отців Василіян
відбудеться 24-25 травня 2008 року Божого

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ТРАВЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЧЕРВЕНЬ....6

ЗВЕРНЕННЯ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА,
ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КИЄВО-ГАЛИЦЬКОГО,
З НАГОДИ ПРАЗНИКА ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО....8

ПОСЛАННЯ ВЛАДИКИ ІГОРЯ ВОЗЬНЯКА,
АРХИЄПИСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО,
З НАГОДИ ДНЯ МОЛОДІ 20 КВІТНЯ 2008 РОКУ....10

НОВИЙ ЄПИСКОП УГКЦ....12

Аріел Алварес ВАЛДЕС
ЩО ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ ПРО ПЕРЕВТІЛЕННЯ?....13

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
РОДИНА — ДОМАШНЯ ЦЕРКВА....18

Наталія ЛЕХ
ПОКЛИКАННЯ....21

Ігор САВ'ЯК
ТУТ МОЄ ВЛАСТИВЕ МІСЦЕ....23

Мар'яна ЮРКІВ
МАТЕРІ....24

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
СВЯТКУВАННЯ У ЛАСКІВЦЯХ....25

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
КРАПЛИНКА СПОГАДІВ
ПРО ІЄРОМОНАХА ЧСВВ МАРКІЯНА КОГУТА....26

Мануель Педро ПАНЕТРА
ФЕНОМЕН ФАТІМИ — ЧУДО ВІРИ....28

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТІ МИХАЙЛО....31

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ТАКА ЇЇ ДОЛЯ....33

Пантелеймон САЛАМАХА, ЧСВВ
ПЕРЕНЕСЕННЯ МОЩЕЙ СВЯТОГО ОТЦЯ МИКОЛАЯ
З МИР У МІСТО БАРІ....37

Катерина МАЗУРАК
СЛІДИ МАТЕРІ....38

Леся ШТИКАЛО
ЧАЙНВОРД. СВЯТІ КИРИЛО І МЕТОДІЙ....39

ОГОЛОШЕННЯ. КОНКУРСНИЙ НАБІР УЧНІВ....40

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ....41

МІСІОНАРЧИК
Наталія ЛЕХ
НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ. ДВІ СЛОВІ....42
ІМ'Я ГОСПОДА....43
ЗАПИТАННЯ....44

МАР'ЯН, АНГЕЛ І МАМА....45

У НАШІЙ ПОШТІ....47

Анастасія ХМІЛЯР-ЛЬВІВСЬКА
КАЛИНОВИЙ КУЩ....49

Наталія ЛЕХ
КРОСВОРД. КВІТИ ДЛЯ МАРІЇ....50

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Христос воскрес!

У травні, величаючи Пресвяту Богородицю як Матір Світла і нашу Небесну Заступницю, роздумуємо про її повсякчасну готовність чинити Божу волю так, як сповістив Архангел, але також приймати кожну нову подію, кожну несподіванку в житті як безпосередньо об'явлену волю Божу. Тому ми не бачимо Марії, яка нарікала б на своє життя і долю навіть у найстрашніші хвилини її життя, коли стояла під хрестом, на якому помирав її Син, чи коли своїми руками мертве синове тіло вкладала до гробу.

Христос воскрес і відкрив надію для всіх людей, об'явив волю свого Отця, який не хоче смерті грішника. Залишившись до кінця віку у своїй Церкві, Він дав їй заповідь іти й навчати всі народи, запевнивши, що проповідування Церкви і її слова, які передає від самого Христа, будуть правдивим Його вченням, переданим для вірування: «Хто слухає вас, мене слухає; а хто гордує вами, мною гордує; а хто гордує мною, гордує тим, хто послав мене» (Лк 10,16).

Останнім часом в Україні дедалі більш популярним стає внутрішнє переконання віруючих, яке почерпнуто з протестантського руху: постійно сумніватися в навчанні Церкви, особливо, якщо це навчання виглядає нам незвичним. Тепер головно маю на увазі серію публікацій в нашому часописі на теми Святого Письма, які побачили світ наприкінці минулого та на початку цього року. Редакція отримала кілька гнівних листів, а також телефонні та усні звернення від читачів, які закидають редакції і мені, як головному редакторові, ніби часопис подає матеріали, які суперечать науці Католицької Церкви, або ж, неуважно читаючи матеріали, роблять висновки, яких насправді у статтях немає (наприклад, ніби у статті про ковчег Ноя стверджують, що не було

потопу, що не відповідає дійсності, бо автор говорить зовсім про щось інше!). Мушу наголосити, що нелегко навчатися в семінарії, де наука Церкви подається набагато глибше, аніж у парафіяльних проповідях чи духовних книжечках для початківців. Багато речей необхідно переглянути, заглибитись у них і прийняти серйозніше, аніж це роблять діти перед першим Причастям. Так і апостол каже: «Коли я був дитиною, говорив як дитина, думав як дитина, міркував як дитина. Коли ж став мужем, покинув те, що дитяче» (1Кор 13,11). Наша віра вимагає від нас дедалі серйозніших пошуків та серйозніших відповідей, потребує постійного чування і вдосконалення, а не впертості і закостенілості. Сьогодні ж багато наших вірних хочуть зацементувати віру, яку перейняли від своїх батьків ще у дитинстві і дивуються, чому в них з'являються проблеми! Віра повинна бути жива і діяльна!

Дивує також і те, що найбільше сумнівів висловлюють на адресу церковного вчення. Адже люди, які протестують проти публікацій, переважно не закінчували церковних студій і мають мізерні знання про теми, яких торкаються! В час, коли віра сприймається як переважно фантастичні ідеї про Божественне, а так мало людей, що нею правдиво живуть (наприклад, багато тих, які навіть щодня відвідують церкву і приступають до святого Причастя, у звичайному житті не можуть стриматися від гніву і прокльонів), часопис «Місіонар» стоїть на сторожі здорової віри, яка провадить до мирного і відповідального життя; на сторожі єдності Христової Церкви і довір'я до Її вчительського уряду. Тому не може пропонувати своїм читачам матеріали, які не провадять до глибшого переживання віри. Гадаю, якщо б ми мали більше довір'я, нам було не так важко, поряд з Марією радісно кожної хвилини свого життя відповідати Богові: «Нехай зі мною станеться за твоїм словом» (Лк 1,38).

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 24.04.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

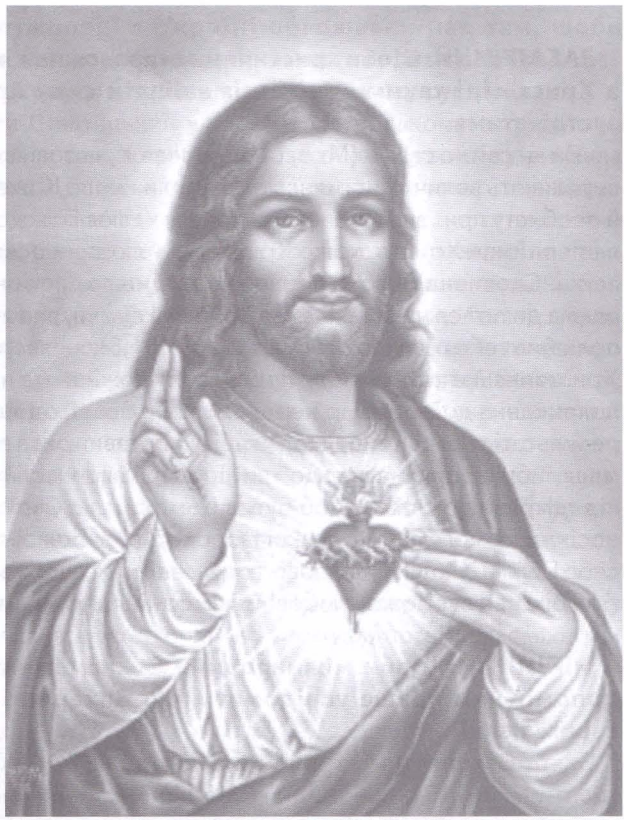

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб християни більше цінували літературу, мистецтво і засоби масової інформації, сприяючи розвиткові культури, яка захищає й підтримує цінності людської особи.

МІСІЙНИЙ: Щоб Пресвята Богородиця, Зоря євангелізації і Цариця Апостолів, яка супроводжувала апостолів в перші роки діяльності Церкви, також і сьогодні з материнською любов'ю провадила місіонерів і місіонерок, розсіяних по цілому світі.

МІСЦЕВИЙ: Щоб автори та видавці в Україні створювали та друкували дедалі більше духовної літератури, відповідаючи таким чином на потреби суспільства у цій царині.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ

Підготував о. Йоан РЕГУСЕВИЧ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби християнин старався нав'язати глибоку й особисту приязнь з Христом, і таким чином міг звіщати силу його любові кожній людині, яку зустрічатиме.

«Ви — світло світу» (Мт 5,14), — слова Христові, виголошені ним у Нагірній проповіді, виражають велич християнського покликання. Кожен християнин, який плекає глибоку й особисту приязнь з Христом, віддзеркалює Боже світло, Бога. Людина, яка молиться, яка приймає Христа, живе Христом — людина освячена, свята, носить Бога у своєму серці. Сповнена Божою повнотою людина-християнин — це людина, яка Христовими очима дивиться на світ, плекає Христові думки, яка збагнула Божу любов і живе нею. «Я полюбив тебе одвічною любов'ю» (Єр 31,3), — звертається до кожного із нас Господь. Християнське покликання, покликання кожного із нас — це покликання жити в любові, покликання до любові, джерелом якої є Бог. Людина-християнин не з'явилася на світ в результаті якогось випадку, чи збігу обставин, чи з волі батьків. «Не ви мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви ішли і плід принесли» (Йо 15,16). Ми вибрані й покликані від темряви до світла, щоб бути дітьми світла. Світло ж — Бог. З волі Божої ми стаємо носіями Божого світла, Божої любові. З волі Божої ми покликані і вибрані до дарування себе Богові і людям у любові. Тому молімося, щоб ми, християни, були живими свідками Божого світла, Божої любові у сьогоднішньому світі.

МІСІЙНИЙ: Щоби міжнародний Євхаристійний Конгрес у Квебеку (Канада) допоміг нам краще усвідомити, що Євхаристія є серцем Церкви і джерелом євангелізації.

Свята Євхаристія — пребагате джерело Божих благодатей (митрополит Андрей Шептицький). Євхаристійний хліб після прикликання Святого Духа вже більше не є звичайним хлібом, а Христовим Тілом, а вино — Христовою кров'ю. Це — Господня трапеза. Її Господь наш Ісус Христос встановив на Тайній вечері у Великий Четвер перед своїми Страстями. «Прийміть, їжте — це є Тіло моє... Пийте з Неї всі — це є Кров моя Нового Завіту, що за вас і за багатьох проливається на відпущення гріхів». Кожного разу на святій Літургії Христос устами священика запрошує нас до своєї трапези. Тут, у святій Церкві, у спасенних святих Таїнствах сам Христос виходить назустріч людині і як добрий самарянин служить їй, обмиває її гріховні рани і помазує благодаттю Святого Духа. У святому Причасті Христос уже не належить до себе, а до нас. Він повністю віддає нам себе, стає Божим даром для нас. «Я прийшов, щоб мали життя, щоб у повноті мали» (Йо 10, 10), — каже Христос. Він приходить, щоб дати нам нове життя. Він обирає наше серце за свою оселю. Без нього воно було б непривітним. Христос, який живе у храмі нашої душі — проживає також у храмі кожного із нас. Господь не є приватною власністю, він прагне належати всім нам. Пізнаючи Божу присутність у своєму серці, стараймося пізнати її у серцях інших людей. Ми належимо один одному, як діти одного Бога. «Бо де двоє або троє зібрані в Моє ім'я, там і Я посеред них» — каже Христос. Усі, які зібрані в

ім'я Христа, є святою Церквою, а приймаючи Христа, Пресвяту Євхаристію, повинні віддзеркалювати Його славу, преображаючись у Його образ під діянням Святого Духа (пор. 2 Кор 3,18).

МІСЦЕВИЙ: Щоб державні службовці в Україні працювали над тим, щоби створювати умови для відкриття нових робочих місць, встановити справедливу заробітну платню і таким чином усунути бідність в українському суспільстві.

Наш великий митрополит Андрей Шептицький у своєму пастирському посланні до духовенства 1904 року писав: «Праця приносить людині честь і є засобом до чесного утримання життя, не є приниженням людини. Праця людини це частина її життя, не товар, ціна якого росте або маліє згідно з попитом. Нелюдськістю та мерзенним злочином є надужиття людською працею, а гріхом, що кличе до неба про помсту затримання робітникові заслуженої платні». Хто має право жити, має також право працювати, так як праця є необхідним середником, засобом до життя. На жаль, з болем серця треба сказати, що в Україні дуже багато людей безробітні. У нас безробіття є не тільки економічною проблемою, але й глибокою людською драмою; воно зневажає гідність особи, руйнує її родину, забирає майбутнє в її дітей. Безробіття, яке панує, позбавляє людину всього, що їй повинна забезпечувати праця. Воно унеможливлює цілісний розвиток людини, її особисте вдосконалення. Безробітна людина не може осягнути рівня матеріального добробуту, а тому й не може гідно жити, що часто призводить до обрання нею злого шляху забезпечення життя. Тому свята Церква захищає людину та її права, її гідність і є солідарною з тими, які перебувають на межі бідності. Крім того, Церква наголошує, що кожна людина створена на образ Божий, відкуплена Кров'ю Христа, і що людину не слід зводити до засобу, об'єкта чи речі, яку можна використати. Вона заслуговує на особливу увагу з боку держави, яка на те й покликана, щоб створити всі умови для праці кожної людини і саме такими чином забезпечити їй земний добробут.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЧЕРВЕНЬ ПРЕПОДОБНИЙ ІЛАРІОН НОВИЙ (19 ЧЕРВНЯ)

Преподобний Іларіон жив VIII столітті. Будучи ще юнаком, без вагання покинув світ і вступив до монастиря. Пізніше його висвятили на священика, а згодом він став ігуменом монастиря Пелекита поблизу Геллеспонту в Малій Азії. бог наділив Іларіона даром творення чудес. Він зцілював сліпих, кривих і сухоруких, відганяв шкідників з полів і виноградників, стримував сильний град, наповнював сіті рибалок, якщо їхня праця була безуспішною, виганяв злих духів. Святий Іларіон загинув у 750 році мученицькою смертю за почитання святих ікон.

■ *преподобний ІЛАРІОН Новий*

ЗВЕРНЕННЯ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА, ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КИЄВО-ГАЛИЦЬКОГО, З НАГОДИ ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Високопреосвященні та Преосвященні Владики!
Всечесніші і Високопреподобні отці!
Преподобні монахи і монахині!
Дорогі в Христі брати і сестри!
Мир Вам у Господі!

Пасха — від смерті бо до життя і від землі до небес,
Христос Бог нас перевів, — перемоги пісню співаємо!
Пасхальна Утреня, Ірмос першої пісні Канону Пасхи

ДОРОГІ У ХРИСТІ!

Всемилосердний Бог-Отець обдаровує нас знову нагодою святкувати світлий празник Воскресіння свого Єдинородного Сина, Господа нашого Ісуса Христа. Великдень — це найбільше свято в цілому році, і не дивно, бо в ньому перестає для нас бути грізною і страшною смерть — те, що заперечує все життя. Своєю смертю на хресті Ісус Христос остаточно подолав смерть і звільнив нас від страху перед нею.

Ми, що з Божої благодаті вже віримо в Христове воскресіння, віримо також, що через святу тайну Хрещення ми за дією Святого Духа втілені в Ісуса Христа, як каже апостол Павло у листі до Римлян: «Ми поховані з ним через хрещення на смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям» (Рим. 6, 4-5).

Свято, в якому знову переживаємо смерть і славне воскресіння Ісуса Христа, називаємо також Пасхою. Цим словом у Старому Завіті визначали «перехід», а конкретніше — перехід від єгипетської неволі до обіцяної землі. У Новому Завіті — це перехід від смерті до нового життя, який заради нас довершив Ісус Христос. Завдяки Христовому воскресінню нам відкрилася можливість брати участь у новому житті без страху перед смертю і без страху перед всяким насиллям, яке нам хочуть завдати могутні цього світу, — брати участь у житті з Богом, остаточно, у вічному житті. Ось чому Великдень, празник Христового Воскресіння, це найбільш радісне свято цілого року.

Згадуємо про тісний зв'язок між воскресіння Христа та нашим хрещенням у зв'язку з запланованим на цей рік урочистим відзначення 1020-ліття хрещення Київської Русі. Ювілейні святкування, передбачені Указом Президента України, включають різного роду наукові, культурні, побутові заходи, в яких ми як спадкоємці хрещення святого рівноапостольного князя Володимира і як громадяни самостійної держави будемо брати участь, щоб глибше пізнати і зрозуміти своє минуле. Адже це хрещення, крім самозрозумілих духовних цінностей, принесло дуже поважні політичні, економічні, всенародні здобутки. Дар хрещення, яким християнство стало державною релігією Київської Русі, мав також глибокі і тривалі наслідки у розвитку культури нашого народу. Християнська релігія, хоч не є одиноким чинником формування нашої культури, однак, напевно, настільки домінантним, що Україну можна називати християнською державою. Ми не соромимося, не заперечуємо християнських коренів нашої тотожності, але щоб належно прийняти цю спадщину, ми

■ *Христос Воскрес!*

повинні більше вдумуватися у вартості, якими живе наш народ. Отже, цього року, у час відзначення 1020-ліття хрещення України, в обставинах викристалізування нашої народної ідентичності, самобутності Київської Церкви та українського народу висвітлення і обміркування цих, так би мовити, зовнішніх вартостей є дуже корисним.

Однак для нас, віруючих християн, надзвичайно важливо пригадати собі основну причину святкування, яка є не земною чи зовнішньою. У зв'язку з вшануванням пам'яті святого рівноапостольного князя Володимира вже минулого року ми доручали вірним нашої Церкви відновлювати хресні обітниці, повторюючи ту частину літургійного Чину, якою оглашенні готуються до прийняття святої тайни Хрещення, тобто урочистого відречення від сатани і всіх його діл та свідомого з'єднання з Ісусом Христом і поклоніння Йому. Цей обряд належить повторювати щороку — цього року в неділю, 27 липня, — щоб таким чином дійти до самих джерел святкування хрещення Київської Русі, яке, як вже згадано, було не тільки політичним чи культурним актом, але насамперед і понад усе з'єднанням нашого народу в тих особах, що були готові прийняти Божий дар релігійного визнання.

Нехай цьогорічний Великдень з усім своїм неперевершеним релігійним багатством і відтак тією святоволодимирською заявою нашої приналежності до Христа стане актом щорічного відродження нашого бажання в будь-яку мить в особистому, сімейному, громадському, державному, а передусім церковному житті з'єднуватися з Господом нашим Ісусом Христом та жити згідно з Його спасенною наукою.

Із глибини серця усім вам і собі самому бажаю, щоб з нагоди цьогорічних святкувань ми сповнилися Божою благодаттю від воскреслого Христа на богоугодне свідчення і служіння Йому та на одержання від нього справжньої духовної радості.

Благословення Господнє на вас!

+ЛЮБОМИР

Дано 10 квітня 2008 року Божого
при Патріаршому соборі Христового Воскресіння у Києві

ПОСЛАННЯ
ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ ІГОРЯ ВОЗЬНЯКА, АРХИЄПИСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО, З НАГОДИ ДНЯ МОЛОДІ 20 КВІТНЯ 2008 РОКУ

ДОРОГА НАША МОЛОДЕ!

У святому Євангелії кожного року на Квітну неділю розповідається про величний в'їзд Ісуса Христа на осляті до Єрусалиму. Багато людей вітали Його як нового царя словами: «Осанна». І мабуть, ті самі люди невдовзі кричали до Пилата, вимагаючи засуду для Ісуса словами: «Розіпни». Ось такою непослідовною і зрадливою є людина. Зовсім певно, що серед тих багатьох людей, були також і молоді люди, оскільки молодь хоче бути завжди у центрі суспільних подій. Рівно ж, вони теж мали неправильне уявлення про Месію, як і багато їхніх співвітчизників. Можливо, серед гурту цих людей знайшовся знову і юнак із євангельського оповідання (пор. Мт. 19,16-26; Мр. 10,17-27; Лк. 18,18-27), який приходив до Христа із питанням: «Учителю! Що доброго маю чинити, щоб мати життя вічне?». Якраз образ цієї молодої людини пропоную до сьогоднішнього розважання.

■ *Владика Ігор ВОЗЬНЯК*

В Українській Греко-Католицькій Церкві на Синоді Єпископів було вирішено проголосити 2008 рік «Роком християнського Покликання». Саме покликання є темою надзвичайно близькою і актуальною для молоді, тому цей рік є ніби продовженням попереднього, який був «Роком Молоді». Коли говоримо про покликання, то це поняття часто звужують до розуміння покликання до чернечого чи священицького життя. Все ж таки це поняття є набагато ширшим. Будь-яке покликання, кожна професія, кожне фахове заняття людини має у своїй основі покликання, тобто наше освячення та спасіння. І всі разом покликання — це свого роду дороги чи форми осягнення цієї основної мети нашого життя. Бог кожного з нас кличе по-різному до якоїсь особливої дороги, простуючи нею гідно, ця людина зможе дійти до свого спасіння. Не обов'язково повинно бути чернече чи священицьке служіння, воно може мати й іншу форму, наприклад, подружній стан чи одинокість, але у будь-якому разі, це має бути служінням. Чоловік, про якого згадано вище, не зрозумів цього, а саме, що формою його життя має стати служіння. Для нього каменем спотикання стали слова Ісуса: «Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потому приходь та й іди вслід за Мною» (Мт. 19,21). Юнак не зміг цього довершити і, як записали євангелисти, «відійшов зажуреним», бо мав великі багатства. Христос своєю вимогою до нього вимагав служіння іншим людям, тим, які мають якусь потребу. Спаситель бажав, щоб отримані добра служили потребуючим, щоби він ділився з людьми. А він не захотів цього зробити, бо вважав, що ритуальне виконання Заповідей є достатнім для нього і чогось більшого від нього не можна вимагати. Він не захотів стати слугою, на противагу тому, як це

зробив сам Ісус. Цей юнак хотів «заощадити себе»! Молода людина характерна тим, що має багато енергії, посідає безліч ідей, вона тягнеться до ідеалу. Але, на жаль, в той самий час є характерним для молоді також прагнення «заощадити себе», не служити іншим, але щоб служили їм. Не знаємо, що у подальшому зробив цей молодий чоловік після того, як відійшов від Христа зажуреним, Євангеліє про це не оповідає. Здогадуємося, що матеріальні статки не перестали бути для нього перешкодою гідного служіння Богові та ближнім. Але в цьому є навіть певний символ, бо цим юнаком є кожна молода людина. І тому ви самі вирішуєте на майбутнє, при чому чи при кому залишитися: при здобуванні матеріальних речей, при своїх інтересах, чи при Ісусі Христі.

В церкві св. Еґідія, що у Римі, на одній зі стін, поміж храмом вірних і святилищем, розміщено дивне розп'яття. Воно є незвичне тим, що в зображення розп'ятого Христа немає рук. Цими руками маємо стати ми із вами, це руки болю у служінні іншим, які відкриті для обіймів кожної людини. Розташування цього розп'яття між святилищем і храмом вірних є знаменно символічним: дорога до Бога пролягає через особисту жертву кожної особи, яка єднається в одне з Ісусом. В день, коли в нашій Українській Греко-Католицькій Церкві в усіх єпархіях відзначають «День Молоді», виконуючи завдання вашого Духовного батька і наставника, запевняю вас про мою сердечну молитву до Бога за кожну молоду особу. Знаю і є свідомий про багато різноманітних труднощів та небезпек, які підстерігають вас у сучасному світі, заплямованому гріхом. Вказую вам на добрий лік та безпеку проти них, а це: ревна молитва, щира сповідь, регулярне Святе Причастя, служіння нашим ближнім й інші добрі практики. Віддаю усіх Вас під покров і провід Небесній Матері, Пречистій Діві Марії. Закликаю вас, щоб ви всіма силами береглися від гріха, натомість будьте чутливими до слів Ісуса і швидкими та завзятими до їхнього виконання, бо тільки це гарантує нам спасіння нашої безсмертної душі.

В одній африканській церкві, під час збору пожертв, прислуговуючі ходили поміж лавами з великим плетеним із лози кошиком, схожим на ті, що служать для збору маніоку (трав'яниста рослина, що має їстівні плоди та надається для видобування каучуку). Хлопчина, який сидів в останньому ряді, не зводив зосередженого погляду з кошика, що переходив по рядах. Він тяжко зітхнув, бо не мав нічого, щоби пожертвувати Господеві. Коли кошик дійшов до нього, хлопчина, на здивування усіх вірних, раптом усівся в ньому зі словами: «Єдине, що маю, віддаю Богові». Віддав себе.

«Тож благаю вас, брати, на милість Божу, віддати тіла ваші як жертву живу, святу, приємну Богові: богослужбу від вас розумну» (Рим. 12,1).

Хай Господь благословить усіх вас, дорога молоде, духовними дарами, щоби ви бачили потребу служіння ближнім та її гідно реалізовували кожного дня. Учіться мати погляд такий, який мала Марія у Кані Галилейській, коли забракло вина на весіллі. Вона просила свого сина Ісуса Христа, щоб допоміг молодим у потребі, хоч її про те ніхто не просив. Тому й нам потрібно вчитися, щоб побачити ближнього, який потребує наших рук. Пресвята Богородице, випроси нам цього духовного зору!

+ ІГОР
Архиєпископ Львівський УГКЦ
Прес-служба Львівської архиєпархії

ВИПРАВЛЕННЯ

У № 3 (за березень) у статті, поданій п. Іриною Карпинець трапилися деякі механічні помилки та неточності, зокрема у написанні прізвищ. Так, наприклад, слід читати: єпископом Ісаєм Пападопулосом, тенор Володимир Кудовба. На початку слід читати: подала Ірина Карпинець. Просимо вибачення у читачів.

НОВИЙ ЄПИСКОП УГКЦ

7 квітня 2008 року, у свято Благовіщення Пресвятої Богородиці, у Катедральному соборі Непорочного Зачаття м. Тернополя відбулася архиєрейська хіротонія Преосвященного Владики Йосафата Говери, Екзарха Луцького. Рішення про заснування нового екзархату у Луцьку і про призначення о. Йосафата його екзархом, уділяючи йому титулярний престол Цезаріани, було оприлюднене одночасно у Ватикані та Україні 15 січня 2008 року.

Чин архиєрейської хіротонії розпочався 6 квітня, із архиєрейського найменування. Наступного дня переповненому храмі відбулася хіротонія. Для її здійснення до Тернополя прибули Блаженніший Любомир, Глава Української Греко-Католицької Церкви, Владики УГКЦ з України та з-за кордону, Владики Римо-Католицької Церкви в Україні, священики та миряни.

Літургія, яку очолив Блаженніший Любомир, розпочалася о 10.30. Спочатку Владика-номінат Йосафат Говера, згідно з обрядом, засвідчив свою віру у Пресвяту Трійцю, воплочення Ісуса Христа та інші правди, яких навчає Церква. Згодом, після Малого входу, розпочалася хіротонія Владики Йосафата. Головним святителем був Блаженніший Любомир, а співсвятителями — Владика Василій Семенюк, Єпарх Тернопільсько-Зборівський, і Владика Павло Хомницький, Єпарх Стемфордський (США). У храмі залунало величаве «Аксіос» (з гр. «гідний», «достойний»).

У проповіді Глава УГКЦ, звертаючи увагу на приклади покликання Мойсея, пророка Ісаї та Пресвятої Богородиці, назвав три узагальнюючі моменти: 1) кожне покликання відбувалося з ініціативи Господа Бога і ніхто сам не брав собі певного завдання; 2) Господнє покликання є відповідальним і важким. Воно приносить терпіння; 3) коли покірно прийняти Божий поклик і старатися його виконати, можна довершити великі справи, прислужитися суспільству. Потому Блаженніший Любомир звернувся до нововисвяченого архиєрея Йосафата. Він підкреслив, що архиєрейське служіння є дуже важким і відповідальним, але не потрібно його боятися, адже у всіх добрих ділах завжди сприяє Господь Бог. «Це покликання стає нагодою зробити у світі багато добра», наголосив предстоятель УГКЦ.

На завершення Літургії із словом подяки виступив Владика Йосафат. Він, усвідомлюючи велику відповідальність за здійснення покладеного на нього завдання, просив присутніх про молитовну підтримку. Після Літургії новопоставлений Владика Йосафат уділив усім присутнім своє перше архиєрейське благословення.

■ *Владика ЙОСАФАТ благословляє вірних*

Департамент інформації УГКЦ

ЩО ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ ПРО ПЕРЕВТІЛЕННЯ?

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)

Ті, які вже жили на землі

Нещодавно відома акторка в одному з інтерв'ю для журналу заявила: «Я католичка, але вірю в переселення душ. Переконалася, що це моє третє життя. Спершу я була єгипетською принцесою, потому — міщанкою у Римській Імперії. І от зараз перевтілилася в акторку».

Викликає неабияке здивування той факт, що з кожним роком усе стрімкіше зростає кількість людей, які вірять у переселення душ (навіть серед католиків!). Опитування, яке провела організація Галлуп в Аргентині виявило, що 33% опитуваних вірить у перевтілення. В Європі 40% населення прихильно ставляться до цього вчення. А у Бразилії аж 70% населення вірять, що їхні душі здійснювали своєрідні мандрівки.

У перевтілення сьогодні охоче вірять 34% католиків, 29% протестантів та 20% сектантів.

Отже віра у переселення душ є сучасним феноменом глобального рівня. Щодо засобів масової інформації — преси, радіо, телебачення — то проблемі реінкарнації приділяють аж занадто багато уваги. Це стосується й кінематографу. Але чому ця доктрина захоплює так багато людей?

Що таке перевтілення?

Переселення душ — це доктрина, яка проголошує, що після смерті людини її душа одразу відділяється від тіла і через певний проміжок часу переходить в інше тіло, щоби повернутися до життя на Землі. Таким чином людські душі мандрують, а люди проживають багато життів у цьому світі.

Але чому душа потребує перевтілення? Тому що в новому житті (чи існуванні) вона повинна заплатити за всі гріхи, вчинені у попередньому житті, або отримати нагороду за пристойну поведінку. Кажуть, що душа постійною еволюціонує, послідовний ряд перевтілень дозволяє їй вдосконалюватися аж доки вона не осягне найвищого ступеня розвитку. Потому душа обертається в чистий дух і не потребує більше перевтілень, а занурюється назавжди в безкінечну вічність.

Цей суворий закон, який трактує перевтілення як щось неминуче, зветься *Кармою* (акт, дія).

Згідно з цією доктриною, наше тіло — лише постаріла та полишена туніка, в яку була одягнена безсмертна душа. Після смерті людського тіла душа кидає його, щоб одягнутися в якесь інше.

Існує вірування, що зветься «метемпсихоз», яке стверджує: якщо хтось багато згрішив, то його душа може перевтілитися у тварину або рослину.

Примарні переваги подібної доктрини

Ті, хто вірить в перевтілення, думають, що це їм дає багато переваг. Найперше, вони впевнені, що отримають другий (третій, а то й четвертий) шанс. Було б несправедливо ризикувати всім нашим майбутнім і знати, що живемо лише раз. Окрім того, біль і страждання стають ще нестерпнішими, коли усвідомлюємо, що живемо лише раз. Перевтілення, натомість, дозволяє почати усе знову.

З іншого боку, одного людського життя не достатньо, щоб осягнути необхідної досконалості. Вона (досконаліть) вимагає довгого навчання. Навіть найкращі люди не перебувають на момент смерті у такому стані досконалості. Перевтілення ж дозволяє досягти досконаліть в інших тілах.

Нарешті теорія про переселення душ дозволяє пояснювати деякі несправедливі речі, наприклад, що деякі люди є розумнішими від інших; біль,

■ *...повний місяць зменшувався, але завжди повертався до свого повного заокруглення*

страждання, нерівномірно розподілені між людьми; симпатії та антипатії між особами; те, що деякі подружжя є нещасливими; передчасно помирають діти... Те все легше зрозуміти, якщо вірити, що вони платять борги або збирають плоди заслуг з минулих життів.

Коли ще не було нікого

Перевтілення — це спокуслива і захоплююча доктрина, бо намагається «розв'язати» питання, що стосуються людського життя. Ще більше, вона «заохочує» людей «дізнатися», яким же «персонажем» вони були в давнину. Ця можливість допомагає в якийсь спосіб забути наше обмежене життя та відвернути увагу від сивого та рутинного існування, в яке ми деколи є заглибленими. Але як народилося це вірування у перевтілення?

Найдавніші цивілізації — шумерська, єгипетська, китайська та перська — нічого не знали про це. Велике зусилля для будування пірамід, могил та інших похоронних будов показує, що вони вірили в лише одне земне життя. Якщо вірили б, що померлий повернеться та перевтілиться в іншого, то не будували б цих величних споруд.

Чому з'явилася ця ідея?

Вперше ідея про перевтілення з'явилася в Індії в VII ст. перед Христом. Ці прості люди, що ще були дуже пов'язані з хліборобською ментальністю, бачили, що всі явища природи, після закінчення певного циклу, повторялися. Так, наприклад, сонце сходило зранку, заходило ввечері й наступного дня знову поверталося, тобто сходило знову. Повний місяць зменшувався, але завжди повертався до свого повного заокруглення. Зорі також повторяли кожного року ті самі етапи та фази. Пори року — літо та зима змінювалися. Поля, квіти, повені — все має цикл, який повторюється. Вічне життя, як думали древні, було створене з циклів, що постійно повторювалися.

Це твердження призвело до висновку, що людина після смерті також повинна знову повернутися на Землю. Але, бачачи, що тіло покійного розкладається, уявляли, що душа поверталася та входила в інше, нове тіло й продовжувала жити.

З часом це вірування використовували для пояснення деяких життєвих труднощів, що раніше не мали для них тлумачення у ранній період розвитку мислення і ментальності.

■ *як же народилося вірування у ...?*

Коли в Індії з'явився Буддизм (V ст. перед Христом), він перейняв це вірування у перевтілення. Й завдяки йому воно поширилося в Китаї, Японії, Тибеті, а пізніше в Греції та Римі. А потому увійшло також в інші релігії і стало одним з основних елементів.

Йов не вірив у це...

Євреї ніколи не хотіли приймати ідею перевтілення, і в своїх писаннях рішуче це відкидали.

Наприклад, 39 Псалом, що є роздумуванням над минущістю життя, каже: «Відверни від мене твої очі, щоб я міг відітхнути перше, ніж піду і більш мене не буде» (ст. 14).

А 49 Псалом, роздумуючи над долею, що очікує багатих та бідних, додає: «Могили — домівки їх повік, їхні житла від роду й до роду, хоч вони й називають країни своїми іменами» (ст. 12).

Також бідний Йов під час своєї жахливої недуги взиває до Бога, що був, як йому здавалося, винуватим у його терпінні: «Лиши мене, щоб я розвеселився трохи, поки піду й не повернуся, в країну темряви й смертельної тіні, в країну смертельної тіні та безладу, де світло, немов пітьма» (ст. 21-22).

...Цар Давид теж

Вірування, що народжуємося лише раз з'являється так само в двох епізодах з життя царя Давида. Перший раз, коли якась жінка, під час аудієнції, заставила його роздумувати: «Нам бо помирати напевно, ми немов та вода, вилита на землю, що годі зібрати її назад» (2 Сам 14, 14).

Другий раз, після смерті свого сина монарх закликав: «Поки дитина була ще жива, я постив і плакав, бо я думав: хто знає, може Господь змилосердиться наді мною й залишить дитину живою? Та тепер же, коли воно вмерло, чому б мені постити? Хіба я можу ще його назад повернути? Я піду до нього, а воно вже не повернеться до мене» (2 Сам, 12, 22-23).

Бачимо, отже, що в Старому Завіті, коли ідея перевтілення була ще невідомою, вже

■ *зорі повторяли кожного року ті самі етапи та фази*

принаймні знали, що немає повернення на Землю після смерті.

Дух новаторства

Але 200 року перед Христом, проблема про потойбічне життя була вирішена назавжди. В той час серед єврейського народу запанувала віра у воскресіння, а ідею перевтілення була відкинуто назавжди.

Згідно з тим новим віруванням, людина після своєї смерті одразу віднаходить нове життя. Але не на Землі, а в іншому вимірі, званому «вічність». І починає жити відмінним життям, без обмежень в часі чи просторі. Життя, що не може більше завершитися. І зветься воно життям вічним.

Це вчення вперше з'являється в Біблії у книзі Даниїла. Тут один ангел об'являє великий секрет: «І багато з тих, що у поросі земному, прокинуться; одні на життя вічне, інші на вічний сором та на ганьбу» (Дан 12, 2). Тому-то, зрозуміло, що відразу після смерті наступає вічне життя, яке буде щасливим для добрих і болючим (сумним) для грішників. Попри усе, воно буде вічним.

Другий раз зустрічаємо цю ідею в оповіданні, в якому цар Антіох IV з Сирії

мучить 7 юдейських братів, змушуючи їх зректися своєї віри. Коли вмирав другий, казав цареві: «Ти, злочиннику, забираєш у нас це життя дочасне, але Цар світу воскресить нас, що вмираємо за його закон, — до вічного життя» (2 Мак 7, 9). Для Старого Завіту є неможливим повернення до земного життя після смерті. Яким би коротким чи болючим не було людське існування, відразу після смерті настає воскресіння.

А що каже про це Ісус?

Ісус Христос зі своєю владою Божого Сина офіційно потвердив доктрину воскресіння. В притчі про багатого та Лазаря (див. Лк 16, 19-31), Він розповів, як після смерті бідний Лазар був занесений ангелами до Неба. Помер також багатий та безжалісний чоловік, та й пішов до пекла, щоби прийняти кару вогнем та полум'ям.

Ісус не сказав, що той багатий чоловік змушений буде перевтілитися, щоби відплатитися за свої численні гріхи на Землі. Навпаки, притча пояснює, що той несправедливо використовував свої багатства, які отримав на Землі, і повинен «тепер» (тобто в потойбіччі, у вічному житті, а не на Землі) заплатити за свої провини (див. ст. 25).

Розгублений багач просить, щоби Лазареві дозволили повернутися на Землю (тобто, щоби він перевтілився), бо багач має п'ять братів, таких же грішників, як і він, щоби вони одержали попередження про те, що їх очікує, якщо не змінять свого життя (див. ст. 27-28). Але йому відповідають, що то не є можливим, бо між тим світом і іншим є провалля, через яке ніхто не може перейти (див. ст. 26).

Біль (журба, горе) засудженого багача якраз доводять, що його брати також мають лише одне життя, щоб прожити, одну-єдину можливість, єдину нагоду, щоб надати цьому життю сенс.

Щастя доброго розбійника

Євангеліє розповідає про те, що коли Ісус вмирав на хресті, один з розбійників, що були

■ *Воскресіння ЛАЗАРЯ*

разом з ним розп'яті по обидва боки, попросив Його: «Ісусе, згадай мене, коли прийдеш у Царство Твоє» Якщо Ісус допускав би перевтілення, то відповів би йому:

«Зачекай, ти маєш багато злочинів; мусиш перейти через багато перевтілень — аж до цілковитого очищення... Але Ісусова відповідь була: «Істинно кажу тобі: сьогодні будеш зі мною в раю» (Лк 23, 43).

Якщо «сьогодні» має бути в раю, то тому, що ніколи більше не може повернутися, народитися в цьому світі.

Святий апостол Павло також відкидає ідею перевтілення. Пишучи до Филип'ян, він каже: «Тягне бо мене на обидва боки: хотілося б мені померти, щоб із Христом бути, бо так набагато краще; та задля вас мені куди конечніше зостатися в тілі» (1, 23-24). Якщо б він вірив у переселення душ, дивним було би бажання померти, бо мав би повернутися до розчарування в новому земному житті.

Цілковита розбіжність

Пояснюючи коринтянам те, що станеться після нашої смерті, каже: «Так само й воскресіння мертвих: сіється в тлінні, а встає у нетлінні; сіється в безчесті, а встає у славі; сіється в

безсиллі, а встає у силі; сіється тіло тваринне, а постає тіло духовне. Якщо є тіло тваринне, то є й тіло духовне» (1 Кор 15, 42-44).

Чи може християнин вірити в перевтілення? Однозначно — ні. Ідея приймання іншого тіла та повернення на Землю після смерті є цілком протилежна до біблійним вчення.

Найбільш переконливе біблійне твердження про те, що перевтілення необґрунтоване є в листі до євреїв: «І як призначено людям раз умерти, потім же суд» (9, 27).

Про безвідповідальність

Але не тільки Священне Писання не дозволяє вірити в перевтілення, але й суспільна думка.

Насправді, «пояснення» про симпатії та антипатії між людьми, непорозуміння в подружжях, нерівності в обдаруваннях людей, передчасні смерті, вже майже ніким серйозно не сприймається. Сучасна психологія пояснює в науковий та переконливий спосіб, «чому» існують дивні прояви людської психіки, ніяк не пов'язані з «перевтіленнями».

Отож, перевтілення є безплідною доктриною, яка не поєднується з християнською вірою, а є властивим первісній ментальності, руйнацією надії в інше життя, непридатною, щоби дати відповідь на загадки життя, і ще гірше, небезпечною, бо є апеляцією до безвідповідальності.

Насправді, якщо хтось вірить, що матиме більше життів, крім того, що вже має, не прикладатиме багато зусиль у теперішньому житті, не перейматиметься надмірно своїми ділами. В результаті, завжди думатиме про те, що очікує його в інших перевтіленнях, щоби уникнути одноманітності цього.

Лише раз

Якщо хтось знає, що чудо життя не повториться, що має лише цей шанс, щоб здійснити свої мрії, лише ці роки, щоби зреалізуватися, лише ці дні та ночі, щоби бути щасливим із людьми, яких любить, — вважатиме, буде обережним, щоб якнайкраще використати час, щоби не затратити його намарно, щоби не втратити нагоди. Житиме кожну хвилину з інтенсивністю, даватиме все краще від себе в кожній зустрічі, та не дозволить, щоби втратилася нагода, що йому надає життя. Людина знає, що не повернеться більше.

■ *людина, віруюча чи ні, вмирає і народжується один і лише один раз*

Людина протягом свого життя працює 136000 годин; спить 210000; з'їдає 3360 кілограмів хліба, 24360 яєць та 8900 кілограмів городини; вживає 570 тюбиків зубної пасти; піддається 3 хірургічним операціям; голиться 18250 разів; миє руки 89000 разів; витирає ніс 14080 разів; зав'язує краватку 52000 разів і дихає 500 мільйонів разів.

Але абсолютно кожна людина, будь-якого віку, віруюча чи ні, вмирає один і лише один раз.

Перш ніж впаде завіса життя, Бог нам дарує час, який матимемо, щоби наповнити його якнайкращими ділами любові кожного дня.

РОДИНА — ДОМАШНЯ ЦЕРКВА

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У Книзі Буття читаємо: *«І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: «Будьте плідні й множтеся і наповнюйте її собі...»* (Бут 1, 27-28а). З тих слів Святого Письма бачимо, що родина — це Божа установа, це щось святе. Вселенський Архиєрей Іван Павло II в Листі до родин, де він наголошує на вартості та святості родини, сім'ї пише, що родина це Божа установа, а Господь бажає, аби вона, родина, була морально здоровою, а якщо здорові родини, тоді здорова нація, держава і Церква. Родина є найдавнішою та найважливішою установою на землі. Родина — це клітина людської спільноти і клітина Церкви. Якщо кожна клітина людського організму здорова, тоді людина втішається здоров'ям. Якщо християнські родини морально здорові, то сильне і здорове містичне Тіло Христове — Церква.

■ *Свята Родина — приклад для наслідування*

В Євангелії від Матея читаємо: *«Кожний, хто слухає ці мої слова й виконує їх, подібний до розумного чоловіка, якій збудував свій дім на скелі. Полила злива, потоки розлились, подули вітри й натиснули на той дім, та він не повалився, бо був збудований на скелі. А кожний, хто слухає ці мої слова й не виконує їх, подібній до необачного чоловіка, який збудував свій дім на піску. Полилася злива, розіллялися ріки, подули вітри й ударили на той дім, і він повалився, і руїна його була велика»* (Мт 7, 24-27).

Матеріальний дім може витримати бурі й зливи тільки тоді, коли він збудований на скелі, на сильному фундаменті. Моральний дім, тобто подружжя, родина, переможе всі моральні бурі й небезпеки, якщо побудований на сильних основах релігії — на скелі віри в Небесного Творця. Бо релігія є скелею, основою подружнього і родинного життя. Хто думає, що можна мати щасливе подружжя, сімейне щастя без релігії, той подібний до людини, яка мріє про побудову розкішної палати в повітрі. Без релігії, без віри в Бога неможливо мріяти про щасливу родину, бо сам Христос Господь освятив подружню єдність, підніс її до гідності Святої Тайни. Подружжя як Свята Тайна — це союз осіб у любові, а любов може бути поглиблена й збережена тільки через Любов, ту любов, яка *«влита в наші серця Святим Духом, що нам даний»* (Рим 5, 5) Бог установив, що подружжя має бути нерозривним. Біблія каже, що чоловіки повинні любити своїх жінок, як Ісус Христос полюбив Церкву (Еф 5, 25). Святе Письмо поручає подругам шанувати, любити одне одного і разом переносити, перемагати всі труднощі, якими би великими та важкими

вони не були. Подруги повинні навчитися взаємно прощати провини одне одного, повинні вміти простити та попросити прощення. Таким життям вони освячують себе і наслідують життя Пресвятої Родини в Назареті.

Якось один журнал запитав своїх читачів: *«Що таке родинний дім, як ви його розумієте?»* Найкращими відповідями на ці запитання були:

Родинний дім — це золотий перстень із дорогоцінною перлиною, що зветься «мати».

Родинний дім — це місце, де безжурно проводимо час, бо в родині процвітає справедливість, милосердя і любов.

Родинний дім — це царство батька, світ матері і рай дитини.

Родинний дім є тоді царством батька, світом матері і раєм дитини, коли Ісус Христос є членом цієї родини. Родинне життя без Христа, без християнської віри і любові дуже часто стає пеклом на землі. Родина віруючих людей, які провадять справді християнське життя, не зважаючи на життєві труднощі, є щасливою родиною. Нехай, отже, Христос Господь буде душею, серцем і життям наших віруючих подругів, а Його благословення повсякчасно перебуває в наших родинах.

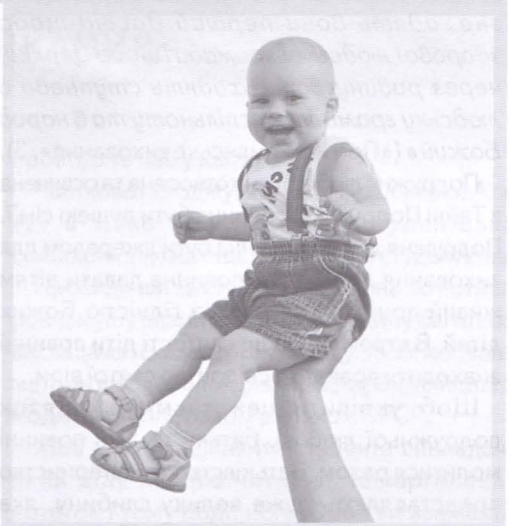

■ *Родинний Дім — рай дитини*

Церква на II Ватиканському Соборі навчає, що «... *християнські подружжя, силою Святої Тайни Подружжя, якою виявляють та участвують таїнство одності та плідної любові між Христом і Церквою (пор. Єф 5, 32), взаємно себе спомагають в подружньому житті та в народженні і вихованні дітей для осягнення святості, і тому в своєму стані й своєму чині мають своє окреме дарування в Народі Божому (пор. 1 Кор 7, 7). Бо з цього подружжя виростає сім'я, в якій народжуються нові громадяни людської суспільності, що, благодаттю Святого Духа, через хрещення стають дітьми Божими, для увіковічення Народу Божого протягом століть. У цій домашній Церкві, батьки для своїх дітей, словом і прикладом, є першими проповідниками віри, та треба, щоб плекали вони в кожній дитині її властиве покликання, а для священного мали окреме старання* («Декрет про Церкву», 11).

А в Декреті «Про Християнське виховання зазначено»: *«Батьки, оскільки дали дітям життя, мають важкий обов'язок виховати своїх дітей; тож мусять бути визнані за перших і головних вихователів. А цей обов'язок є такої великої ваги, що де його занедбано, ледве можна його будь-чим заступити. До батьків належить створити таке сімейне середовище, оживлене любов та пошаною до Бога і людей, що сприяло б повнокровному вихованню дітей, індивідуальному і соціальному. Тому сім'я є першою школою соціальних чеснот, що їх потребують усі суспільності. Передовсім же в християнській родині, збагаченій ласкою і обов'язком Святої Тайни Подружжя, треба, щоби діти вже від ранньої молодості навчилися (...) пізнавати і почитати Бога і любити ближнього; там*

знаходять вони перший досвід щодо здорової людської громади і щодо Церкви; через родину вони входять ступнево в людську громадську спільноту та в народ Божий» («Про Християнське виховання», 3).

Подружня любов, одухотворена та освячена в Тайні Подружжя, повинна бути душею сім'ї. Подружня любов повинна бути джерелом для виховання дітей, вона повинна давати дітям живий приклад, як жити з гідністю Божих дітей. В стремлінню до святості діти повинні знаходити правдиве свідоцтво святої віри.

Щоб укріпити цей таємний зв'язок подружньої любові, батьки та діти повинні молитися разом. Батьківство та материнство представляють дуже велику глибину, яка сприймається тільки на колінах. Молитва дає внутрішню силу бути вірними одне одному. Така внутрішня сила потрібна в сімейному житті, особливо в труднощах, коли подружня любов, висловлена сьогодні в словах *«прирікаю тобі любов, вірність, чесність подружню, і що не залишу тебе до смерті»* буде виставлена на багато випробувань.

Батьки повинні разом ходити до Церкви та часто сповідатися й причащатися, бо Святі Тайни прив'язують ще тісніше до Христа і в Ньому подружжя буде ще міцніше з'єднане. Родина повинна активно брати участь у Службі Божій — Божественній Літургії, — бо це найкращий спосіб вводити дітей в таїнство спасіння. У Церкві діти навчаться поклонятися Богові в дусі та правді.

В одному виданні було поміщено фотографію молодять, що повінчалися на цвинтарі, біля могили батьків нареченої. Чому? — запитаємо себе. Бо мали гаряче бажання стати добрими подругами і гідно виховати своїх дітей. Покійні батьки нареченої були зразком чесного християнського подружжя, тож молодята просили священика, щоби він поблагословив їх на цвинтарі й благав Христа Спасителя, аби вони були вірними одне одному аж до смерті.

■ *Родина — найважливіша установа на землі*

Наш народ має багато святих. Роздумаймо про них: Блаженну Йосафату Гордашевську та Святого Священномученика Йосафата. Вони — наші рідні святі, святі нашого народу. Якщо б не мали вони праведного християнського виховання, якщо б в їхніх родинах не процвітала подружня християнська любов, хто знає, як склалося би їхнє життя. Знаємо з історії про св. Йосафата, що він виховувався під дбайливим наглядом побожної матері. І саме на молитві зі своїми батьками в Церкві виплила іскра з боку розп'ятого Христа та запалила серце молодого хлопця Івана Кунцевича, який пізніше віддав своє життя за єдність Церкви.

Просімо, отже, наших святих заступників, щоби вони благословили наші родини та заступалися за них перед Господом Богом.

А ми, зі свого боку, стараймося, працюймо над тим, щоби наші родини були дійсно праведними та святими. Щоби в них процвітав Божий мир, щоб вони стали правдивою домашньою Церквою, де панує мир, злагода, любов, де Христос є членом родини.

Нехай, отже, Родинний Дім буде царством батька, світом матері та раєм дитини. Амінь.

ПОКЛИКАННЯ

Наталія ЛЕХ

У березневому номері прочитала матеріял на дуже важливу та актуальну тему «Важливо не розминутися зі справжнім покликанням» Ігоря Скленара. Мушу признатися одразу, що вона викликала у мене неоднозначні думки. Тому у своїх рефлексіях розгляну такі аспекти: ставлення молоді до освіти та покликання, провідники на шляху до покликання, а також особисту важливість та важливість для суспільства покликання кожного із нас.

Ставлення молоді до освіти та покликання

У статті пан Ігор писав про те, що переважно майбутню освіту для молодої людини обирають її батьки. Погоджуюся, що здебільша так і буває, бо сама не так давно була випускницею. Для себе професію вибирала сама. Але за більшість моїх друзів це робили їхні батьки, користуючись такими критеріями: престижність фаху та перспектива доброї заробітної плати у майбутньому. Ніхто не задумувався про важливість професії.

Але тут потрібно згадати, що людина живе у суспільстві, на яке вона впливає, але яке впливає і на неї. Маю на увазі те, що коли випускник обирає мало престижну професію, то починають на нього не так дивитися, не те говорити, не так ставитися. Мало хто витримає такий тиск, коли доводиться протистояти і суспільству, і батькам (якщо вони не поділяють вибору випускника).

Також потрібно брати до уваги те, що більшість молодих людей мають погане уявлення про майбутній фах і взагалі про різноманітність професій. Тому їм не залишається нічого іншого, як скоритися волі батьків, які бачили трохи більше у цьому житті, ніж вони.

У згаданій статті також автор писав про те, що «...викладачі змушують їх вчитися, але вони не роблять собі клопоту і часто проводять час у кафе...».

Частково погоджуюся із цією реплікою. Але тут в мене прокидається студентська солідарність, яка стає на оборону студентства.

Просидівши за студентською лавою чотири роки, мушу вдарити по самолюбству багатьох викладачів і сказати гірку правду. Любі мої, ваші методи викладання давно застарілі, вийшли з моди і померли разом з крахом СРСР.

Хіба може зацікавити студента викладач, який цілу лекцію читає зі «шпаргалок», нотаток і тому подібного? Хіба ви вважаєте ефективним «конспектування» радянської літератури, яку зараз практикує кожен другий? Хіба вам самим цікаво показувати на пальцях як потрібно макетувати, верстати, робити передачі та інше, коли за вікном XXI століття і є таке диво як комп'ютер? Чи направду думаєте ви, що саме це потрібно майбутньому фахівцю і саме за цим він прийшов до університету? Якщо ви скажете, що так думаєте, то я скажу вам, що ви наївні. То чому ви дивуєтеся, що життєвий досвід, спілкування та знання студенти здобувають за кавою? Коли людина

■ *...проводять час у кафе*

не отримує того, що хоче в одному місці, вона його шукає в іншому. Чи не так?

Провідники на шляху до покликання

Хто може бути провідником?

Перш за все, це батьки, які найкраще знають свою дитину (принаймні повинні її знати). Вони повинні перш за все усвідомити, що дитина виросла, має свою думку і погляд на все у цьому світі, не залежно від того чи вона збігається з їхньою, чи ні. По-друге, батьки мають поставити собі кілька запитань: чи любите ви свою дитину? Чи довіряєте ви їй? Чи вірите ви в неї? Чи не намагаєтеся ви реалізувати свої нездійснені мрії її руками? Чи бажаєте ви щастя своїй дитині? Не насаджуйте їй власної думки. Просто допоможіть їй зорієнтуватися у цьому світі. Прийміть її разом з її бажаннями, мріями, фантазіями. Дозвольте взяти відповідальність за своє життя. Доручіть її Богу, а Він проведе її тою дорогою, яку вибрав для неї. Він зробить її знаряддям у руках своїх. А Він же помер за кожного з нас на хресті, то чи думаєте ви, що тепер Він погубить хоч одного з нас? Ми ж страждаємо тільки через те, що противимося Його волі.

Іншими провідниками може бути оточення дитини: ті, з ким вона спілкується, кому довіряє. Потрібно уважно подивитися на те, добрий чи поганий приклад воно має. І діяти за ситуацією.

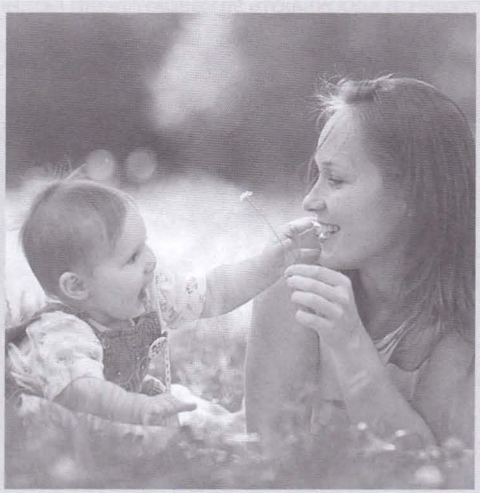

■ *допоможіть дитині зорієнтуватися у цьому світі*

Особиста важливість та важливість для суспільства покликання кожного

Особисту важливість я не випадково поставила на перше місце.

Коли людина одержує задоволення від своєї праці, тоді її можна назвати успішною і корисною, щасливою та задоволеною від життя. Тоді вона усвідомлює свою потрібність та важливість для суспільства.

Недавно прочитала, що основна причина смерті — самотність. Людина інстинктивно відчуває потребу саможертовності для когось. Прикладом їй служив Ісус. Тому й кажуть, що найбільша радість віддати за когось своє життя. Самотні люди з розпуки, через те, що вони не можуть цього зробити, помирають. Говорю про це тут, бо самотність приходить і тоді, коли перебуваємо серед людей. Важливо, щоб суспільство показало, де воно потребує людини, де вона може бути потрібною та корисною.

Важливо також, що людина любила свою роботу, бо саме любов виступає гарантом фаховості, росту та успіху.

Наприкінець хочу підсумувати сказане, пропонуючи: зробити все можливе на всіх рівнях, щоб поінформувати молодь про якомога більшу кількість професій та практичною роботою, яку доводиться виконувати представнику кожної з них; забрати факт престижності, оплачуваності, прагматичності як основного чинника під час вибору; пояснити батькам індивідуальність їхньої дитини; змінити спосіб донесення інформації викладачем до студента; дати зрозуміти важливість кожного у цьому світі; нагадати, що ми знаряддя у руках Господніх і Він має план на кожного; пригадати, що світ побудований на любові, тому важливо полюбити його.

Хай Господь додає сил кожному: хто робить вибір і хто допомагає його робити. Покликання — це вміння йти за голосом Божим, вміння довіритися Його волі, готовність до самопожертви з любові до кожного. Покликання — це спосіб любити.

ТУТ МОЄ ВЛАСТИВЕ МІСЦЕ

ДО 120-ЛІТТЯ ВСТУПУ АНДРЕЯ (РОМАНА) ШЕПТИЦЬКОГО У ДОБРОМИЛЬСЬКИЙ НОВІЦІЯТ

Ігор САВ'ЯК

«Всяке покликання походить від Бога, але в тому, — думаю, — в особливіший спосіб проявляється Божа воля»

Покликання до монашого життя це мала жертва, яку ми можемо пожертвувати Христові! Не будьмо байдужими до вибору наших дітей. Покликання це дар, який отримують наші діти від Бога. Дослухаймось до їхнього вибору, не заперечуймо їм коли вони хочуть піти за Христом. «Бог вимагає від Вас, Тату, великої жертви, але невже ж вона буде втрачена? І для Вас, для родини і для краю?... Чи Ви, Тату, не будете колись горді на таку пожертву?..» Він був слухняним сином своїх батьків і чекав на благословення. Доля його випробовувала: послухом до батьків, закінченням Вищої освіти, поганим здоров'ям, але одного не змогла в ньому зламати бажання піти за Христом. Він з сльозами на очах просить дозволу Батька вступити до монастиря: «Ради Божого милосердя! Тату! Дозвольте мені піти за моїм покликанням, я буду цілувати Ваші ноги! Мої очі заливають сльози, благаю Вас, Тату, змилосердіться надо мною!» Це не легко, коли душа прагне поєднатися з Христом, а серце страждає, що не може здійснити свою мрію. Під час подорожі до Риму із своєю родиною на приватній аудієнції Роман просить Святішого Отця дозволити йому вступити до монастиря оо. Василіян та з благословенням своїх батьків він вступає до Добромильського монастиря на новіціят. Який чудовий лист він пише до своєї матері: «Моя дорога Мамо! Ось я вже в Добромилі й чуюсь такий щасливий, такий спокійний, що не можу навіть сумніватись, що тут є моє властиве місце. Я очарований Добромилем і Василіянами, можу лише дякувати Господеві за це. Він такий добрий для мене... вчора вечером і сьогодні рано почуваюсь, як мала дитина, яку її батько приймає у свій дім, мені здавалось навіть, що цей Батько щиро радіє, що Його дитина прийшла до Нього. Не маю часу писати більше, але сподіваюсь, що Ви мене добре зрозумієте. До побачення, моя Дорога Мамо, нехай Господь Бог буде з Вами» Такі не звичайні і такі щирі враженнями виливає син своїй матері. Чи вам, дорогі батьки, не хотілось прочитати такого листа, який наповнений такою радістю і вдякою? Ви

■ *митрополит Андрей ШЕПТИЦЬКИЙ*

повинні бути вдячними Христові за те, що Він покликав когось з ваших дітей до монашого життя. Не переживайте вони є під особливою опікою, і також будуть випрошувати для вас щедрих ласк. Молитва, яку промовляють в монастирській тиші ваші діти є дуже милою для Творця. «Перед Твоїм Хрестом, Ісусе Христе, стаю разом із Твоєю Матір'ю, яка є й нашою Матір'ю, разом зі св. Йосафатом і св. Катериною зі Сієни, нашими Покровителями і передаю Тобі в опіку цілу мою родину. Допоможи їй, Господи, розростися широко й у всіх поколіннях служити тобі вірно. Дай їй християнських матерів, які привчили б своїх дітей до Твоєї Служби».

Не плачте за вибір ваших дітей, краще плачте за тих, хто лишився біля вас, щоб вони не зійшли із доброї дороги. «... як уві сні все те пересувається перед моїми очима, мерехтить, живе, говорить; ще чую ті сміхи, які я так любила, як сонце й повітря. А там... у тиші монастирських мурів, під Покровом Діви, беручи за свідка об'явлену йому Божу волю, провідника своєї душі, що й була свідком його чистої юності, моє хлоп'я в покорі питається Господа: «Боже! Що хочеш, щоб я вчинив?» «Покинь батька й матір... мати над тобою плакати буде, і в її плачу покинеш її, але підеш, бо Я тебе кличу й служитимеш Мені аж до смерті...»

Радіймо і дякуймо Богу за все, за покликання вашої дитини, нехай ті сльози, які самі спливатимуть з ваших очей, будуть радісними і вдячними за цей дар. «... То не сльози жалю, а, скоріше, це сльози радості, що таким Господь дав нам його й таким покликав до Своєї служби, а ми, либонь, не заслужили на це, хіба ти це випросила в Бога своїми молитвами...».

МАТЕРІ

Мар'яна ЮРКІВ

Розцвітають квіти у моїм садочку,
Скрізь весна буяє, яблуні в цвіту.
А мені матуся вишила сорочку:
«Згадуй мене, доню, завжди молоду».

Дні, як чисті роси, лине час роками,
Ми залишим хату, летимо у світ,
Ніби пташенята від своєї мами,
Залишаєм неньку десь біля воріт.

А роки минають, стеляться в тумані,
Приведе дорога у дитинства світ,
Нахилюся знову до своєї мами,
Що завжди чекає нас біля воріт.

Розцвітають квіти у моїм садочку,
Мамину сорочку дочці одягну:
«Це твоя бабуся вишила сорочку...»
І згадаю маму — завжди молоду.

СВЯТКУВАННЯ У ЛАСКІВЦЯХ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

12 квітня в селі Ласківці Теребовлянського району, що на Тернопільщині, відбулося урочисте святкування 100-ї річниці від дня народження о. Маркіяна Когута, ЧСВВ, талановитого душпастиря, журналіста, письменника, перекладача, патріота. На урочистості завітали особи, які знали отця Маркіяна, рідня, духовенство, василіянські студенти із Брюховицького філософського-богословського інституту, новики й кандидати з Крехова.

Свято розпочалося божественною Літургією в місцевому храмі Успіння Пресвятої Богородиці. Її очолив Отець-Протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ у співслужінні зі священиками УГКЦ. Потому відбулася панахида, посвячення пам'ятної дошки, встановленої на фасаді ласковецької школи, в якій навчався Божий слуга. Спільно з о. Йоанікієм Чверенуком її відкрив сільський голова п. Володимир Ониськів. Отець Корнилій Яремак підкреслив, що ми можемо молитися не тільки за прославу отця Маркіяна, але й до нього, бо він цього заслужив своїм життям...

В будинку культури відбулася святкова академія. Теребовлянський декан, о. Іван Сивак, виголосив привітальне слово, зачитавши ліричний вірш о. Маркіяна про рідне село... Співав хор хлопців із Бучацького василіянського колегіуму св. Йосафата. Була представлена програма братів-студентів із Брюховичів про становлення монашого покликання о. Маркіяна. Співав чоловічий ансамбль ласковецького будинку культури. Професійно виконувала музичні твори заслужена капела бандуристів «Кобзар» зі с. Струсова (Тернопільщина) під керівництвом М. Носатого.

Особливо вразило гостей урочистостей свідчення-розповідь учительки п. Тетяни Сторонянської, яка зцілилася від тривалої німоти на могилі отця через його посередництво в селі Бендюзга поруч Червонограда (Кристинополя), де поховано отця Маркіяна... До речі, п. Тетяна написала книгу про ревного Пастиря «Троянди для Данила Паломника». Данило Паломник це один із літературних псевдонімів ченця-письменника... Студенти ВІФБС підготували, світлини з різних періодів життя отця Маркіяна в контексті уривків з його поеми «Літургія в кайданах». Отець-Протоігумен Й. Чверенчук вручив грамоти тим, хто цього, головною мірою, заслуговує. «Мушу бути серед свого народу», — часто повторював отець Маркіян Когут. І це невтомний душпастир довів гідним прикладом власного життя.

■ *Відкриття меморіальної дошки о. Маркіяну КОГУТУ, ЧСВВ*

КРАПЛИНКА СПОГАДІВ ПРО ІЄРОМОНАХА ЧСВВ МАРКІЯНА КОГУТА

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Отець Маркіян Когут (1908-1998), який належав до Василіянського Чину св. Йосафата, був непересічною особистістю. Його тернистий земний шлях до небесних висот був устелений справжніми чеснотами, згідно з волею Творця, до Якого священик завжди горнувся, Якому служив і до якого пішов по нетлінну нагороду. Як отець ще жив, то його, бувало, вважали святим. Одна старша жінка, Маркіянова землячка, розповідала, що якось він завітав до господи сільського господаря, привітавшись традиційно знаним християнським привітом: **Слава Ісусу Христу**. То йому (як потім сам ділився) здалося, що це тоді до нього промовив сам Господь Ісус — так поважно, духовно, мило...

Вперше я побачив о. Маркіяна у Кристинопільському (Червоноградському) монастирі, де навчався протягом 1996-2000 років. Пам'ятаю, як нині: після лікарні кволого ієромонаха вели до його келії співбрати по Чину. Самостійно йти вже не мав сили...

Як учням місцевого ліцею при монастирі оо. Василіян св. Юрія та заодно СШ № 4, нам

■ *протоігумен о. Й. ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ*

■ *меморіальну дошку відкривають о. Протоігумен і сільський голова*

частенько доводилося доглядати за отцем Маркіяном в останні роки його життя, особливо ночами, тому що вдень ми мусіли бути на уроках, тож піклувалися ним у ту пору червоноградські ченці, брати-помічники.

Неодноразово доглядати за отцем доводилося й мені. Також носити з кухні їжу. Було якось приємно чергувати коло цієї людини, лагідної, покірної, освіченої, небайдужої до нашої нелегкої дійсності. Чи не кожного разу, коли ми приходили до о. Маркіяна (принаймні з мого досвіду!) з книжками-зошитами (там готувалися також до наступних уроків), чули з отцевих уст найперше запитання: «Яку вивчаєш мову?» А вчили нас англійської, німецької... А в суботу ще була в монастирі древня латина, яку викладав о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, ігумен. Я вивчав англійську, а до ліцею — німецьку в селі на Сколівщині... Доводилося по-різному відповідати, адже священик ставив одразу всілякі питання англійською. Інколи,

можливо, більше, ніж на уроці. Правда, було часами й трохи стидно, бо не завжди знав, як маєш правильно відповісти, та й не все розумів. Отець не картав, але пропонував відповідально вивчати світові мови і, взагалі, вчитися. Сам був надзвичайно освіченою людиною.

Не знаю, наскільки то правда, але чув із розповідей побратимів-ліцеїстів, що один хлопчина не дуже любив вивчення мов, бо й «не йшло» це йому, і вирішив раз вдатися до хитрощів: під час запиту отця щодо іноземної мови сказати, що вивчає якусь «далеку» мову — японську чи китайську. І що ви думаєте? — отець Маркіян почав його питати й тією мовою, яку хитрун «вивчав». Вийшла комічна ситуація, бо ліцеїст мовчав, як риба... Стало йому ніяково через отцеві глибокі знання...

Нерідко о. Маркіяну парафіяни, рідні, просто побожні знайомі приносили різні гостинці, солодощі, а отець радо ділився ними з іншими, з тими, хто його доглядав. Собі багато не брав... Щедрості йому, ясна річ, не бракувало. Пригадую також, що однієї ночі я спокійно спав на матраці в келії отця, і от він знову видав знане кожному, тихе: «Ходи, ходи, ходи, ходи...». Це його багаторазове «ходи, ходи...»

■ *меморіальна дошка на школі с. Ласківці*

■ *під час святкового концерту*

ми пам'ятали добре. До слова, над ліжком отця був і дзвінок — за потреби отець міг покликати когось, однак старець використовував його нечасто. Висів він біля грамоти для о. Маркіяна з Рима за незламну вірність Вселенській Церкві Христа та Апостольському Престолові. Швиденько піднявшись, я підійшов до нього, спитавши, чого він бажає. Отець спокволу прошепотів: «Дай мені свою руку...». Я подав. Він, затримавши її на мить у своїй, відказав: «Іди спати. Мені твоя рука дорога...». Мене це дуже вразило і закарбувалося у свідомості надовго. Чогось схожого на те до цього часу і згодом не траплялося у моєму житті.

Душпастир цікавився, ким бажаю стати в майбутньому, які мої життєві плани. О. Маркіян Когут любив і влучно пожартувати. Деякі жарти згадую приблизно:

«В одну туристичну країну приїхав відвідувач. Роздивившись таттешні краєвиди, помилувавшись довколишньою красою, перепинив перехожого і мовив: «У вас тут так гарно, навіть дощ паде... А той тому у відповідь: «В нас не лишень дощ паде, але також і сніг випадає...».

Умів терпіти, любити, не нарікати на долю... Доглядаючи його ліцеїсти ще чули, як посеред

■ *заслужена капела бандуристів «КОБЗАР»*

ночі о. Маркіян міг несподівано скрикнути: **Відпускаються тобі твої гріхи**!.. У сні, напівсні, в реальності — ніхто не може достовірно ствердити. Спав він зазвичай спокійно, але це траплялося... Учні подейкували (часом, жартуючи), що це він дає таким чином розгрішення... душам з чистилища. Як було насправді, знає Господь та й, вірогідно, сам отець. Можливо, це тільки наслідок його частого сидіння у сповідальниці?..

Сповнився отець радістю, коли вийшла друком його довгождана віршована поема «Літургія в кайданах». Ці рядки, сповнені незламними Вірою, Надією й Любов'ю до Бога, української держави, народу та Христової Церкви. Ряд примірників о. Маркіян тримав у себе навіть під подушкою... Неодноразово питав інших, чи читали вони його поему. Взагалі-то в тихій келії отця не бракувало різноманітних книг. Література була цікава, потрібна, повчальна, рідкісна...

Мав особливу набожність до Пресвятої Богоматері, любив свою й нашу небесну Неньку. І на її честь писав вірші, пісні, богослужбові твори. І відійшов до вічності саме на її свято — відразу після Христового Різдва — 8 січня 1998 року. Подібно й о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ у Крехівській обителі — 24 серпня 2005-го, адже був палким патріотом України-Неньки...

Чернець ЧСВВ о. Маркіян Когут ще при житті випромінював святість, яснів у християнських чеснотах. Через його посередництво вислуховуються благання-молитви богобоязливого люду. Є певність, що ієромонах стане невдовзі блаженним, а, може, й святим, якщо це дозволить Всевишній. Світ потребує таких свідомих душ пастирів, як о. Маркіян, який пережив безбожне лихоліття, тривале заслання за віру на чужину, каторгу, повернувшись потім до свого народу, рідної Церкви, хоча з ними в серці ніколи не розлучався...

ФЕНОМЕН ФАТІМИ — ЧУДО ВІРИ

Мануель Педро ПЕНЕТРА

Надзвичайні події відбулися у Фатімі в місцевостях Valinhos (об'явлення Ангела) та Cova da Iria (об'явлення Матері Божої) в 1916 і 1917 роках і офіційно затверджені 13 жовтня 1930 року єпископом дієцезії Дейрії як гідні віри.

Вибраними Небом посередниками було троє дітей: Луція, Франциск і Якинта, які мали тоді відповідно 10, 9 і 7 років.

Брат і сестра, Франциск та Якинта і їхня двоюрідна сестра Лукія пасли вівці своїх батьків. Тому-то називають їх «пастушками з Фатіми».

Тут хочу змістовно подати деякі історичні події: об'явлення ангела 1916 року і Матері Божої в травні, липні і жовтні 1917 року. А також хочу подати мій особистий коментар на ці події.

Перед об'явленнями Матері Божої, які відбувалися від травня до жовтня 1917 року,

за свідченням ясновидиці Лукії, 1916 року від квітня до жовтня пастушкам тричі об'являвся ангел та з ними розмовляв. Це було, свого роду, приготування до об'явлень Богородиці.

В першому об'явленні він навчив пастушків молитися таку молитву: *«Мій Боже, я вірю, адорую, надіюся і люблю Тебе. Прошу в Тебе прощення для всіх тих, які не вірять, не адорують, не надіються і не люблять Тебе».*

В другому об'явленні Ангел просив, щоб вони багато молилися та жертвувалися, щоби винагородити за гріхи, якими зневажають Господа Бога.

В третьому об'явленні Ангел тримав у руках чашу, а над нею Агнця-Частичку, з якої спадали краплі крові у чашу. Залишивши чашу з Агнцем у повітрі, Ангел віддав доземний поклін (як це роблять українці), тричі повторюючи цю молитву: *«Пресвята Трійце: Отче, Сину і Святий Душе! Глибоко адорую Вас і жертвую Вам Найсвятіше Тіло, Кров і Божество Ісуса Христа, присутнього по всіх киотах світу як винагороду за зневаги, святотатства і маловаження, яким Його зневажають, і за безмежні заслуги Його Пресвятого Серця і Серця Непорочної Діви Марії. Прошу Вас за навернення бідних грішників».*

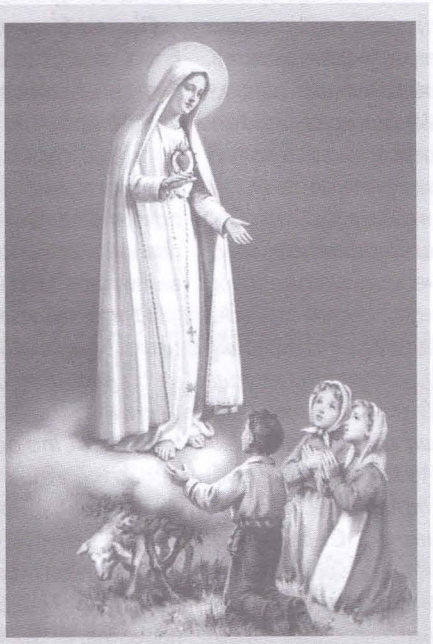

■ *Богородиця Фатімська*

Тоді Ангел запричащав трьох пастушків правдивими Тілом і Кров'ю, Душею і Божеством Ісуса Христа (таким, як Він є у небі).

Правдива і чиста правда. Тут, як катехитичне приготування, виявляється ясним і чітким способом потреба активної і свідомої участі в таїнствах Сповіді і Євхаристії, які є, як ми знаємо, упривілейованим засобом ласки спасіння.

В планах Божих пастушки були готові прийняти і вірою передати Фатімське Об'явлення, яким Мати Божа по-материнському сердечно звертається до всіх людей і яке має дуже глибоке богословське значення.

1917 рік. Коли португальські урядовці, вороги християнства, прилюдно заявили, що впродовж двох генерацій викорінять, знищать нашу віру в Ісуса Христа в Португалії, коли в Росії розпочалась атеїстична революція і більшовики захопили владу, коли сектанти організували на площі Святого Петра в Римі під вікнами Святішого Отця маніфестацію з написами: «Сатана царюватиме у Ватикані, а папа буде його невільником», в той же час 13 травня 1917 року папа Венедикт XV висвятив на єпископа отця Євгенія Пачеллі, який пізніше став наслідником апостола Петра — папою Пієм XII і у Фатімі об'явилася Мати Божа трьом пастушкам.

Перше об'явлення

Розповідає Лукія: *«Мати Божа нам сказала: «Не бійтеся, я не зроблю вам нічого поганого». Я її запитала: «Пані, звідки Ти прийшла?» — «Я з неба.» — «А що від нас хочеш?» — «Прийшла попросити вас, щоб ви приходили сюди впродовж шести місяців 13 числа о тій самій годині. Відтак я вам скажу, хто я і, що хочу. Потім повернуся сюди сьомий раз.» — «А я*

також піду до неба?» — «Так, підеш». — «А Якинта?» — «Також». — «А Франциск?» — «Також... Хочете пожертвувати для Бога всі терпіння, які ви переноситимете як винагороду за гріхи, якими Його зневажають та просити за навернення грішників?» — «Так, хочемо!»

Друге об'явлення відбулося 13 червня.

Третє об'явлення. *«Хочу, щоб ви прийшли сюди 13 числа наступного місяця»* (потім Лукія попросила, щоб Мати Божа зробила якесь чудо, бо багато людей не вірили їм, а мама її навіть побила). *«...В жовтні ... зроблю чудо, яке побачать всі присутні, щоб повірили».* Пастушки у видінні бачили пекло, *«куди падають душі бідних грішників. Щоб їх рятувати, Бог хоче завести по цілому світі набожество до мого Непорочного Серця». «...Якщо не приймете моїх прохань, пересторог, Росія поширить свої блуди по цілому світі і це спричинить війни і переслідування Церкви, праведники загинуть мученицькою смертю; Святіший Отець буде багато терпіти; буде знищено багато народів». «Закінчиться Перша світова війна (1914-1918), але, якщо і надалі будуть зневажати Бога, в час пастирювання папи Пія XI почнеться інша війна, гірша, ніж перша* (Друга світова — 1939-1945)». *«Щоб запобігти тому всьому, прошу посвятити Росію моєму Непорочному Серцю та жертвувати Святі Причастя в перші суботи місяця. Якщо приймете моє прохання, Росія навернеться і настане мир, якщо ні, вона (Росія) поширить свої блуди по цілому світі, які будуть причиною війн.» «Вкінці моє Непорочне Серце переможе. Святіший Отець посвятить для мене Росію, яка навернеться. Коли молитеся на вервиці, після кожного таїнства моліться: «О мій Ісусе, прости нам наші гріхи, захорони нас від пекельного вогню, візьми всі душі до неба, головно ті, які найбільше потребують твоєї допомоги.» (Ті, які не мають нікого, щоб за них молитися) Це прохання для подорожуючої Церкви, щоб молилася за страждаючу Церкву».*

В цім об'явленні Мати Божа виявила секрет в трьох частинах: перша і друга (відомі від самого початку) об'явлення пекла і посвята людства Непорочному Серцю Марії. Третя частина була об'явлена 2000 року, під час проголошення блаженними Франциска і Якинти, і стосувалася усіх мучеників XX століття, включно із випадком зі Святішим Отцем (замах на Папу 13 травня 1981 року).

Четверте об'явлення. Відбулося на Valinhos, тому що пастушків забрали до в'язниці. Вістка про об'явлення швидко розповсюдилася по всій Португалії.

П'яте об'явлення. Відбулося 13 вересня. Була присутня велика кількість народу і всі хотіли доторкнутися до пастушків. Багато людей просили молитися за них: «З любові до Бога! Просіть у Матері Божої оздоровлення для мого сина, який є калікою». Інші просили помолитися за навернення грішника, інші за повернення чоловіка. Було багато прохань. Тут виявилися злидні бідного людства.

Шосте об'явлення. *«...Хочу сказати вам, щоб тут побудували каплицю в мою честь, тому що я Пані Вервички і щоб щодня молилися на вервиці...» «Не зневажайте більше Господа нашого Бога, якого вже так дуже зневажили...».*

Пізніше здійснилися всі обіцянки Матері Божої.

Тогочасні газети писали, що в час об'явлення падав сильний дощ, який раптом перестав, висохла мокра земля, сонце раптово й дивно почало обертатися навколо своєї осі, з неба падали пелюстки, які люди намагалися зловити руками й парасолями. Тричі, впродовж десяти хвилин сонце оберталося навколо своєї осі, неначе колесо, проектуючи на всі боки проміння світла.

Після третього разу виглядало, ніби сонце відчепилося і почало падати на натовп *(було понад 70 тисяч людей)*, які з переляку і з великим здивуванням почали кричати: *«Чудо! Чудо! Мій Боже Милосердний!»*

Під час великого «танцю сонця» віруючі і

невіруючі, простенькі селяни і вчені, редактори і журналісти, багато безвірків, що були в Cova da Iria (Фатіма) могли побачити правдивий і незвичайний феномен, про який декілька місяців перед тим говорила Мати Божа *(об'явивши день і годину)*.

На місці об'явлень розпочали будувати Фатімську святиню.

Святиня Фатіми. Завдяки чудам об'явлень Матері Божої, завдяки свідченню особливої любові Непорочної Діви Марії і завдяки великій вірі людей, Фатімська святиня — Престіл Світу, є видимим знаком з Неба, де спочиває надія пригніченого людства, куди горнеться численна маса народу з п'яти частин світу, звідки Непорочна Діва Марія забезпечує спасіння за посередництвом її Материнських порад *(Нової Євангелізації)*.

В цьому святому місці Мати Божа об'явила цілому світові свою небесну вістку ласки і спасіння: за молитви і жертви; за навернення у житті й за винагородження за гріхи світу; за мир і любов у Христовій спільноті.

В цьому куточку неба Марія об'явила своє Непорочне Серце як знак спасіння сьогоднішнього світу; як прибіжище й дорогу до Бога; як скарбницю всіх Божих ласк, просячи набожества до Її Непорочного Серця й обіцяючи перемогу свого Серця над сьогоднішніми злиднями.

«Фатімське звернення» є урочистою благою звісткою з неба за посередництвом Матері Божої, що потрібно пізнати і жити вповні Євангелієм Христовим. Це об'явлення є засобом і необхідною умовою панування миру в світі і щастя людини.

Подібно, як португальці моляться до «Матері Божої Вервиці з Фатіми»: «Спасай нас і спасай Португалію!», я взиваю: **«Мати Божа Вервиці з Фатіми, спасай українців і страждальний український народ!»**

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТІ МИХАЙЛА

До першої річниці відходу у вічність професора Михайла Гайковського

—Направду стало боляче у серці і превеликий смуток охопив наші душі, коли рік тому громаду навічно залишив вірний львівського храму Преображення Господа нашого Ісуса Христа Михайло Гайковський, — сказав у проповіді після заупокійної Служби Божої настоятель громади о. Ярослав Чухній. — Нині спільною молитвою за блаженного пам'яті Михайла ми засвідчуємо його подиву гідне християнське життя. Адже майже кожний робочий день починався у нього з молитви у нашому храмі. А ще із вдячністю згадую його дочасні поради стосовно облаштування храму, кращого задоволення духовних потреб мирян, активну співпрацю із громадою. Мені видається, що Михайло заслужив у Бога великої любові і ласки, бо не тільки сам був примірним учнем-християнином, а й докладав чимало зусиль у щоденному житті,

■ *Михайло ГАЙКОВСЬКИЙ*

аби сповнити Його слова у гідних справах.

А народився Михайло 7 квітня 1947 р. у християнській родині Івана Михайловича та Ганни Михайлівни з родини Грабець у с. Великі Чорнокінці Чортківського району Тернопільської області. Після закінчення з медаллю місцевої середньої школи поступив на історичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка. А здобувши вищу освіту за спеціальністю історика, вчитель історії та суспільствознавства упродовж 1969-1971 рр. служив на офіцерських посадах у Збройних Силах тодішнього СРСР. Відтак у вересні 1971 р. був зарахований на посаду молодшого наукового працівника Львівського обласного державного архіву. Наступного року 1 березня за конкурсом здобув право на посаду молодшого наукового працівника Інституту суспільних наук (нині — Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України). Саме тут Михайло отримав справжній гарт науковця-суспільствознавця, добре вивчив відповідні джерельні матеріали, потрібну наукову літературу, що забезпечило успішний захист ним кандидатської дисертації з проблем українського православ'я на теренах Північної Буковини. Задля цього самотужки була вивчена румунська мова, яка у поєднанні із рідною — українською, а також німецькою, польською та російською забезпечили високий науковий потенціал його творчого життя.

Особливо плідно працював Михайло Гайковський у період після проголошення України суверенною державою. Він успішно поєднав наукову працю із викладацькою на посадах доцента, а в останні роки і професора Львівських академії мистецтв та лісотехнічного університету, в яких читав програмні курси із релігієзнавства, історії релігії та культурології, проводив семінарські заняття, науково-практичні конференції, приймав заліки та іспити у студентів. З-під пера вченого вийшли монографічні дослідження **«Папа Римський Іван Павло II і Україна»** (Львів, Місіонер, 2004), **«Хресною дорогою. Функціонування і спроби ліквідації Української Греко-Католицької Церкви в умовах СРСР у 1939-1941 та 1944-1946 роках. Збірник документів і матеріалів»** (Львів, Місіонер, 2006). Останнє видання, крім благословення архієпископа Львівського УГКЦ Ігоря Возьняка, ґрунтовного вступного слова від автора містить 242 документи, що переконливо засвідчують мучеництво Української Греко-Католицької Церкви та її вірність Апостольській традиції, вічну пам'ять тим, які постраждали за віру і Церкву, пошанування катакомбників — живих свідків української церковної і національної трагедії радянської доби. Водночас матеріали видання — це посоромлення наклепників і хулителів українського греко-католицизму і покаяння супостатам. Книга — живий приклад наслідування для молодів та прийдешніх поколінь відданості Христові, щирого патріотизму українських греко-католиків. Вона також, за словами владики Ігоря, **«стане пам'ятником усім, хто потерпів за вірність Апостольській Столиці, за свободу Церкви і за волю народу».**

Професор Михайло Гайковський опублікував цікаву наукову розвідку про життя і подвижництво митрополита Антонія Ангеловича, був співавтором релігієзнавчого словника, багатьох монографій та збірників наукових праць, навчально-методичних посібників, тривалий час працював у складі редакційної колегії альманаху «Київська Церква», брав участь у II-й та III-й сесіях Патріаршого Собору УГКЦ, виступив із доповіддю на останньому єпархіальному соборі Стрийської єпархії УГКЦ, як делегат від України брав участь в одному з Конгресів європейських католиків, був заступником голови Світового Християнського Конгресу мирян УГКЦ в Україні, брав також активну участь у роботі Львівської обласної філії Української асоціації релігієзнавців (УАР).

Добрий спомин про професора Михайла Гайковського залишився у пам'яті багатьох сотень студентів та аспірантів вищих навчальних закладів Львівщини, а також численних його колег та друзів по роботі.

ТАКА ЇЇ ДОЛЯ

Присвячується жінкам-остарбайтерам

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

До своїх рідних осель з Німеччини потягом поверталися молоді хлопці і дівчата, яких вивезли під час війни на примусові роботи. Всі мали веселий настрій — співали пісні й жартували, коли виходили з вагонів на стоянках потягу. Нікого не тривожили розбиті під час війни будинки у містах і пожарища сіл. Їх оживляла надія, що у великій країні, як їм це говорили, їх очікує велике щастя, хоча переживали, хто зустріне, і чого чекати від майбутнього.

Додому поверталася Катерина Залісна. На одній із зупинок, коли майже всі вийшли з вагонів, щоб запастися водою і продуктами, вона зустріла свого давнього друга Віктора, з яким їхала до Німеччини. І тут він промовив надзвичайно щиро:

— Боже, яке щастя, що я тебе зустрів! Розказуй, Катю, як тобі жилося. Бачу, що ти навіть погарнішала...

Катерина з відкритою душею розповідала Вікторові про свою працю у бауера. Все згадала, що було доброго й поганого, кажучи:

— Так швидко все це проминуло. Як тепер життя складеться, не знаю. Що мене очікує? Мої мати і сестра удома...

Віктор співчутливо узяв її за руку і тихо промовив:

— Я хотів би з тобою разом розділити нашу долю, якщо Бог на те дозволить.

Це було так несподівано, що Катерина, зашарівшись, не знала, що відповісти. І тільки через деякий час промовила:

— Дай, Боже, щоби ці слова стали дійсністю.

Пролунав гудок локомотива, усі розійшлися по своїх вагонах. Ще декілька разів Віктор і Катерина зустрічалися на зупинках, коли виходили з вагонів. І лиш у Львові закохані попрощалися, оскільки Віктор вирішив погостювати разом зі своїм товаришем у його батьків у Стрию. Катерині він розповів, що не має батьків, бо вони померли голодного тридцять третього разом із братами й сестрою. Юнак пообіцяв, що не буде довго затримуватись і незабаром приїде до Катерини, щоби домовитися про одруження.

Обоє були з Поділля. Доля Катерини була схожою: у голодомор померли її дідусь, бабуся та старший брат, за яким дівчина особливо тужила. Їдучи до Жмеринки, у своє рідне Поділля, вона, як ніколи, раділа. «Вдома чекає мати і молодша сестра, а незабаром і Віктор приїде, весілля відгуляємо і вже разом господарюватимемо у своїй хаті», — роздумувала Катерина, вдивляючись через вікно у простори рідної землі.

До Жмеринки потяг прибув уже ввечері. Довелося перебувати ніч на вокзалі, а вранці Катерина зі своїми валізами вийшла на дорогу, щоби якось дістатися до Мовчанки — свого села. Добиралася вона додому по-різному, зазвичай на кінних підводах, із десяток кілометрів проїхала вантажівкою. Наступного вечора дівчина таки прибула у своє село, яке майже не змінилося з часу, коли розпрощалася з ним. Дорогою зустріла односельчан. Ті допомогли їй нести валізи, водночас розповідаючи про усі події, які відбулися у селі.

Катерина застала матір хворою. Сестра Ірина була в далеких родичів — допомагала працювати на городі, а потім залишилася повечеряти. Хотіла й матері принести вечерю. Мати спала і не чула привітання доньки. Катерина розцілувала її, погладила по голові. Жінка прокинулася і заплакала. Піднявшись з постелі, хотіла щось приготувати, та недуга забрала усі сили.

— Як ти там жила? — запитувала,

тримаючись рукою за голову. — Ой, болить голова, не знаю, що таке сталося, дуже болить. Ірини немає цілий день.

Катерина відкрила свою валізу, знайшла ліки і подала матері.

— Оце від головного болю ліки, взяла зі собою у дорогу про всяк випадок. Вечерю я й сама швиденько приготую.

До хати увійшла Ірина. Вона зрозуміла усе, кинулася до сестри й обійняла її. А потім радісно почала розповідати про себе і маму.

— Ось вечеря, що тітка Докія передала. Я й не сподівалася, що ти так скоро повернешся.

Після того, як сестри повечеряли, піднялася мати і собі узяла шматочок хліба і трохи свіжого молока.

— Відчуваю, що мені стає легше, дякувати Богові.

Майже до півночі сестри розмовляли. До розмови деколи долучалася й мати. Катерина не могла приховати свого щастя від передчуття весілля. Вона запевняла матір:

— Мамо, він приїде, я в цьому не сумніваюся і Бога про це постійно прошу, хіба би щось трапилося...

Наступного дня матері стало ліпше. Вона вже могла ходити по хаті. До будинку приходили сусіди, а Катерина дарувала їм дещо з привезеного. Селом ширилася чутка, що Катерина навезла усілякого добра. Про це почуло сільське начальство і почало навідуватися й собі. Кожен хотів щось отримати, а потому дякував Катерині за добре серце. Після усіх прийшла голова сільської ради. Вона не просила, а вимагала:

— Усім роздавала, а мені що залишила?

— Лише це зосталося, але то для мами, — Катерина показала осіннє пальто.

— Твоя мати нікуди не ходить, а мені пригодиться. Жаль, що ти забула про мене, бо від мене усе тут залежить. Так, так... — виносячи під пахвою пальто, говорила жінка з погордою.

Через декілька днів прийшли з району агітатори-атеїсти й одразу повели безбожну бесіду:

— Ми знаємо, що ти приїхала з Німеччини. У вашому селі люди ще не позбулися релігійного дурману. Ми пропонуємо тобі виступити на сільських зборах і розповісти людям, що Бога немає. Про могутність і силу нашої армії розкажуть фронтовики, а ти розповіси, які звірства робили фашисти, які вірили у Бога. Але найперше потрібно тобі самій зняти оцей хрестик, — вказувала одна з непроханих гостей на груди Катерини. Дівчина відповіла:

— Я ніколи не знімала хрестика, навіть там, на чужині, і вдома не зніму. А щодо німців, то серед них є багато безбожників, і влада їх була безбожною, але і люди глибоко релігійні теж є, та й не вмію я виступати.

Вони ще довго її умовляли, але Катерина різко відмовилася, говорячи:

— Не хочу жодних привілеїв. Дав мені Бог здоров'я, а все решта — наживне.

На цьому і розійшлися.

Незабаром настали голодні післявоєнні роки. Поділля знову голодувало. Не оминув голод і село, де проживала Катерина. А тут ще почали викликати дівчину на слідство. Віктора, з яким вона переписувалася, заарештували за співпрацю з повстанцями. На суді він згадав, що був знайомий з дівчиною ще у Німеччині, де вони працювали разом на одному підприємстві.

Мати порадила Катерині:

— Доню, їдь у Крим, там проживає моя добра подруга, можливо, там тебе не будуть рухати.

— Мамо, голод у нас. Не дай, Боже, щоби тридцять третій повернувся, — відповіла з тривогою у серці Катерина.

— Ми вже з Ірою якось даватимемо собі раду, а, може, й ти з Криму привезеш чи перешлеш нам якихось харчів. Іншого виходу немає.

Катерина поїхала у Крим і поселилася в Ялті, у доброї подруги матері. Та вже через місяць дівчину заарештували. У Жмеринці відбувся

закритий суд, на якому їй пригадали все. Говорили про батька Катрі, якого влада визнала «ворогом народу». А засудили його за те, що не хотів знімати образів у своїй хаті і був побожним, мав великий авторитет у своїй громаді. Згадали, що дівчина не чинила опору, коли її вивозили на примусові роботи до Німеччини. А за переписку з Віктором її також зачислили до «ворогів народу».

— У нас є докази, що ви переїхали до Ялти для того, щоби звідти дістатися до Туреччини, а потім вступити до американської розвідки. Про це свідчать люди з вашого села.

А коли Катерина на суді спробувала заперечити усі ці безглузді вигадки, до суду внесли усе шмаття, яке вона роздавала людям у селі, коли приїхала з Німеччини. Такого вона не сподівалася. Бліде обличчя й погаслі очі виражали її стан.

— Чиї це речі? — запитав слідчий.

У залі мовчали, не розтулила вуст і Катерина. Тоді слідчий підняв зі стільчика і підніс пальто, яке взяла свого часу голова сільської ради. Голосно запитав:

— Пізнаєш це пальто? Навіть Раїсу Олександрівну, голову сільської ради, намагалася підкупити. Для чого ти усе це спланувала?

У Катерини не було сил щось промовити. Вона довго витирала сльози і нарешті прошепотіла:

— Бог бачить, що я ні в чому не винна. Судіть мене. Лише не говоріть нічого моїй матері. Боюся, щоби не померла.

Після короткої перерви зачитали вирок: десять років — із них п'ять ув'язнення і п'ять заслання.

Знову простелилася далека дорога, та вже не на Захід, а на Схід.

Потяг, в'язні, наглядачі... Душу дівчини глибоко ранила невизначеність. Катерину Завезли в тайгу на лісоповали. Довелося переносити найважчі муки, яких людина може завдати людині. Жорстокість, лицемірство, знущання доводили людей до розпачу. Часто в'язні накладали на себе руки.

Одного разу, коли бригада поверталася з лісоповалу, Катерина побачила тіло жінки, прив'язане до стовбура дерева. Його обсіла комашня, і важко було впізнати, хто це. Перешіптувалися, що її програли в карти, і вона стала жертвою безправ'я. Це так схвилювало дівчину, що вона не знаходила собі місця, згадуючи про той випадок.

У таборі були дві монашки. Вони завжди молилися трималися разом. Їх перевели з іншого табору, і Катерина мала змогу познайомитися з ними ближче. Коли вона підійшла, то найперше запитала:

— Звідки ви, дівчата?

— Ми зі Львова.

— А це правда, що ви монашки?

— Так. Ми — сестри-василіянки, перебували в одному з монастирів біля Львова.

— Я також вірую в Бога, але іноді мене непокоять думки про велику несправедливість і жорстокість цього світу... Катерина розповіла про своє життя. Найбільше тужила за своїм

■ *потяг, в'язні, наглядачі...*

нареченим Віктором, що мріяла побудувати з ним щасливу сім'ю. Розповіла, як вона зі своєї доброти роздала майже все, що привезла з Німеччини, а потім її звинуватили за це у суді, сумувала за своєю доброю матір'ю. Сестри заспокоювати Катрю, пояснюючи сенс терпіння. А згодом і її називали також сестричкою. Вони часто повторювали:

— Сестричко, настав час сатани. Він лютує, але ніколи не переможе Христа. А Бог нас вибрав, щоби ми стали сповідниками Христової правди. Він є Дорога, Правда і Життя. Ми завжди дякуємо Богові, що Він нас обрав. Ми добровільно прийняли цей хрест. І на вас теж чекає велика нагорода. Тільки піддавайтеся розпачу. Христос завжди з нами, бо Він найперше полюбив нас свою божественною любов'ю. Бо навіть волосок з нашої голови не впаде без Божої на те волі.

Катерина не все розуміла одразу, але з часом сестри подали їй добру науку з катехизму. Вона завжди молилася з ними, а якось промовила:

— Яка я щаслива, що пізнала Бога. Все у тому світі — марнота. Дякую вам, сестрички, за ваше добре серце.

Через деякий час сестри підготували її до Сповіді. Одного разу прийшов священик, який також відбував заслання, і висповідав усіх бажаючих, а потому причастив. Катерина про все писала своїй матері: і про добрих сестер-монахинь зі Львова, і про отця-греко-католика, ув'язненого за віру.

Після смерті Сталіна в'язні поверталися додому. Катерина знову побачила рідне село. Та тепер уже ніхто не приходив відвідати її. У селі всі ще вважали дівчину «ворогом народу». У хаті з'явився новий господар — Ірина одружилася.

Катерина влаштувалася працювати на цукровому заводі, який розбудовувався у районному містечку. За якийсь час повернувся до неї Віктор, але вже інвалідом. Його контузило у шахті. Вони одружилися і отримали однокімнатну квартиру в сімейному гуртожитку.

Одного разу, приїхавши у своє село, Катерина вирішила відвідати тяжко хвору Раїсу Олександрівну. Коли увійшла до хати, почула важкий стогін, а запах був настільки важкий і неприємний, що навіть хотіла одразу піти. Катерина привіталася, вийняла дещо з харчів і поклала на стіл, кажучи:

— Це я, Катерина Залісна, пам'ятаєте мене?

— Ой, Боже, та чого ж не пам'ятаю. Всі тебе знають і хвалять за твою доброту. Дай тобі, Боже, здоров'я, бо про мене давно забули, а мені з кожним днем усе гірше. Як ти поживаєш? Вийшла заміж?

— Так, маю чоловіка. Він інвалід, але живемо з ним добре. Маємо двох діточок. Важко, але нічого...

— Дякую, що зайшла. Тепер людей добрих дуже мало, — говорила зі стогоном хвора. І коли Катерина вже виходила з хати, колишня начальниця з жалем попросила:

— Пробач мені, Катю, це я винна якоюсь мірою у твоєму арешті. Мабуть, Бог мене за це карає. Такі часи були, а ми і не розуміли, що Бог дав людині життя для того, щоб...

Вона заплакала. Катерина промовила:

— Бог дав нам життя, щоби ми робили добро один одному. А я щаслива з того, що пережила, і дякую Богові за все. Потім поцілувала хвору і промовила:

— Я до вас завжди навідуватимусь, коли буду у селі.

Минали роки. Катерина постаріла і захворіла. Вона попросила, щоби священик уділив їй Тайни Святого Причастя і Оливопомазання. Перед тим щиро висповідалась. Після Сповіді промовила до мене:

— Знаю, що Ви пишете оповідання. Ось і про мене напишіть усю правду. Мій чоловік, якого ви хоронили, за життя завжди про Вас згадував, а поки що дякую вам й усім, хто буде читати це оповідання, бо з така доля свого часу спіткала багатьох наших жінок.

ПЕРЕНЕСЕННЯ МОЩЕЙ СВЯТОГО ОТЦЯ НАШОГО МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ З МИР ДО МІСТА БАРІ

о. Пантелеймон САЛАМАХА, ЧСВВ
мігістер новіціату

Об'явлення, які відбувалися в історії Церкви, завжди відкривали певний аспект Божої таємниці, Божого милосердя, Божої благодаті. Плід Об'явлення це радість, певна потіха, воно завжди є відкриттям, адже Бог не бажає залишитися невідомою Істотою, але відкриває Себе, бажає постійно при відкривати свої таємниці. Так до дітей, які були у Фатімі, було сказано: „Чи хочете жертвувати себе Богові для прийняття охочим серцем всіх досвідчень, які Бог забажає на вас зіслати як винагороду, надолуження за гріхи, що ними Його (Бога) люди ображають та за прохання про навернення грішників?" А таких різних об'явлень було багато в історії Церкви і яких Церква підтвердила.

Я скажу, що свято перенесення мощів Святого Отця нашого Миколая Чудотворця з Мир до міста Барі є об'явленням, тому запрошуємо всіх бажаючих до Крехова на відпуст св. Миколая. Бо і в це свято Перенесення Мощів св. Миколая, Церква хоче нам цього великого святого, який своє життя, приніс в офіру за Церкву, за Божий люд. Він який віддав своє життя, як надолуження за провини інших людей. Скільки ж бо є тих провин перед Богом, перед ближніми, перед своїм сумлінням!

■ *священики і вірні прямують до відпустового майдану*

■ *у процесії — чудотворна ікона святого Миколая*

Бог через Свого улюбленого Сина Ісуса Христа діє у світі. Також діє і через своїх вибранців, через їхні страждання, терпіння, де дає дар ви здоровлення. Але для цього необхідна була попередня жертва. Жертва — як сьогодні людство її розуміє? Чи може сучасна людина не розуміє жертвенності і не бажає жертви, а вважає себе самодостатньою у своєму житті. Може переконана, що її вистачає розуму, осади, грошей, технічних здобутків і не хоче нікого допустити до свого внутрішнього життя.

Жертва св. Миколая — це жертва посвяти, служіння Богові і народу та ближньому. Ця жертва була цілковита і вона спричинилася до того, що Бог залишив на землі його останки нетлінними, чудодійними і такими що виточують із себе запашне миро.

Тому сьогодні св. Церква у це свято хоче звернути нашу увагу на жертву. Жертва повинна бути у кожної людини, навіть приїхати на прошу це і є наша жертва, бо через неї Господь вислуховує людину, приймає і нагороджує її своїми ласками. Навчімося жертвувати і таким чином Бог нам буде відкривати свої таємниці, як дітей Божих.

СЛІДИ МАТЕРІ

Звернення-посвята матерям, які втратили своїх маленьких діточок

Катерина МАЗУРАК
с. Верени Жовківського р-ну

Поділене горе — півгоря,
Поділена радість — на всіх,
Лиш зболене серце не вділиш,
Воно завжди в грудях твоїх.
Повірте, не можу мовчати!
Пройшло уже стільки часу,
А сон той не в силі забути,
Знов бачу усе наяву.
Весна... Клубочаться тумани,
П'янить вже розрита рілля,
А я поспішаю в світанок,
Неначе хтось манить здаля.
Іду босоніж чистим полем
По ще не зігрітій землі,
Теплом своїх ніг відбиваю
Сліди на холодній росі.
Та що це? Веселка? Як дивно!
Нема ж іще сонця й дощу!
Дивлюсь, а метелики білі
Гойдають барвисту дугу.
Пурхають собі безтурботно
І більші, і зовсім малі,
Не відають горя і болю,
Не знають про наші жалі.
Одне відірвалось від гурту,
Вмостилось на самім краю.
І раптом — о Боже ласкавий!
Крихітку свою впізнаю.
Сидить і пильнує уважно...
За чим? Я силкуюсь збагнуть!
То сплеснуть білесенькі крильця,
То знову в чеканні замруть.
Нараз спалахнули щасливо
Зірнички її голубі,
Коли у маленькі долоньки
Спіймала росинку з землі
Піднесла до уст і бережно
В відерце прозоре кладе.
Всміхнулась... І знову до мене
Свої рученята несе.
Завмерла... не смію дихнути,
Сполохати видиво це,
Водночас таке близьке, рідне...
І так недосяжне, святе.
Чи була то мить, а чи вічність —
Вже й світло погасло в імлі...
Прокинулась — пустка і тиша,
Лиш місяць у темнім вікні.
У сутінках я навколішки
Вдивляюсь у лики ікон.
О Господи, дай зрозуміти,
Що значив би віщий той сон.
Шепочу молитву-подяку,
Тамуючи біль, якийсь страх,
А перед очима відерце
В маленьких дитячих руках.
Напевно, не наші то сльози,
Від них не раділо б дитя,
Зненацька занило у грудях:
А що, як мої то діла?
Ті гідні, що встигла зробити,
Торуючи стежку життя.
Їх нині, як зерно з полови,
Дитина моя вибира.
Мій Боже! Як їх було мало!
Плескались на самому дні...
Недарма ж моє янголятко
Той знак вже прислало мені.
Відчула, що слід поспішати,
Лишилось не так много днів.
Молюся Тобі, Божа Мати,
За себе й за всіх матерів.
На те була Воля Господня:
Розлука — найтяжчий то хрест,
Який аж до самої смерті
Ти, мамо-сирітко, несеш.
Єдина розрада — молитва,
Надія на Бога, любов
І віра, що душі невинні
Пречиста взяла під Покров.
Заради дітей намагаймось
Добром засівати сліди,
Щоб там, в небесах, ангелятка
За нас порадіти могли.

ЧАЙНВОРД «СВЯТІ КИРИЛО І МЕТОДІЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

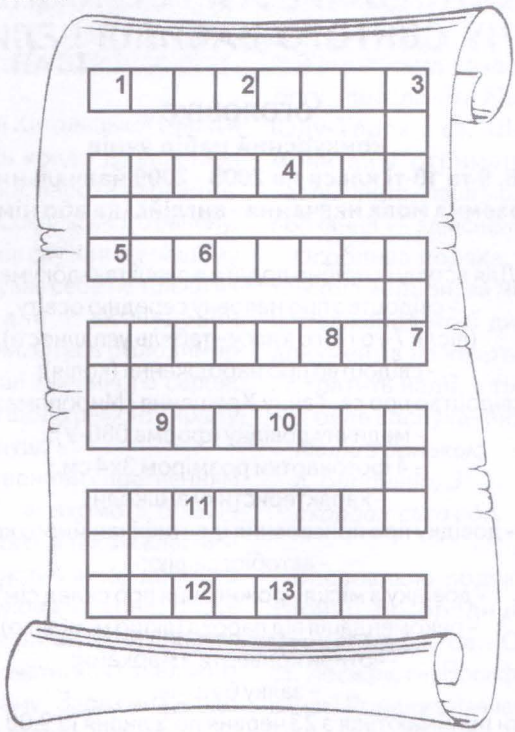

1. Папа ... VIII, котрий прихильно ставився до св. Методія і до справ Східної Церкви. 2. Одна з форм суспільної свідомості, що дає об'єктивне відображення світу, система знань про закономірності розвитку природи і суспільства та способи впливу на оточуючий світ. 3. Певний порядок розміщення букв у писемності, яку уклали святі Кирило і Методій. 4. Палкий послідовник, прихильник і проповідник. 5. «Нехай усі шанують і просять св. Кирила й Методія, щоб відповідно до ласки, яку мають у Господа, берегли в усіх східних державах християнство, католикам випросили видержливість до кінця, а нез'єднаним з'єднатися з правдивою Церквою» — автор слів — Папа ... XIII. 6. Столиця Моравії. 7. Здібність, талант, обдарування до малярства св. Методія. 8. Князь Моравії, котрий бажав, щоб грецькі місіонери Константин (Кирило) і Методій проводили місійну працю у його державі. 9. Найбільшим скарбом на землі є Христова ..., яка потрібна для спасіння душі кожній людині. 10. Духовне звання, котре здобув св. Методій. 11. Одна із біблійних книг Старого Завіту, яку св. Кирило переклав на слов'янську мову. 12. Місто в Італії, де у 869 р. поховано св. Кирила. 13. Здатність людини говорити, висловлювати свої думки (Слов'янська ...).

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ПИСАНКА» ЗА КВІТЕНЬ 2008 Р.:

По горизонталі: 2.Дар. 5.Писачок. 8.Дубіч. 9.Вохра. 11.Дім. 12.Син. 13.Час. 16.Ангел. 17.Ласка. 18.Радість. 19.Бог.

По вертикалі: 1.Тарас. 3.Вибір. 4.Голос. 6.Лушпиння. 7.Крапанка. 10.Віск. 14.Пекар. 15.Щастя.

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕҐІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА БУЧАЦЬКОГО МОНАСТИРЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

ОГОЛОШУЄ
конкурсний набір учнів
у 8, 9 та 10-ті класи на 2008 - 2009 навчальний рік
(іноземна мова навчання - англійська або німецька)

Для вступу потрібно подати в папці такі документи:
- свідоцтво про неповну середню освіту
(після 7-го і 8-го класу - табель успішності);
- свідоцтво про народження (копія);
- свідоцтво про св. Тайну Хрещення і Миропомазання;
- медичну довідку (форма 086-У);
- 4 фотокартки розміром 3х4 см.;
- характеристику зі школи;
- довідку про присвоєння ідентифікаційного коду;
- автобіографію;
- довідку з місця проживання про склад сім'ї;
- рекомендація від пароха (якщо можливо);
- чотири конверти з марками;
- заяву батьків.

Документи приймаються з **23** червня по **5** липня (з 9:00 до 17:00 год.)
Вступні випробування з **8** по **11** липня з таких предметів:

Для вступу в 10-й клас:
- комплексна співбесіда з християнської етики, історії України,географії, іноземної мови (англійська, або німецька);
- українська мова (диктант).

Для вступу у 8-й та 9-й класи:
співбесіда з християнської етики; українська мова (диктант).

Учні, які мають успішність не нижче 9 балів і зразкову поведінку, за рішенням педради отримують стипендію щомісячно.

Адреса колеґіуму:
вул. Міцкевича, 19, м. Бучач, Тернопільська обл., 48400
тел.: (035-44) 215-49; факс: (035-44) 222-91

Дирекція колеґіуму

ДОБРИЙ ПАСТИР

Праця на благо святої Католицької Церкви та України-неньки ось кредо душпастиря Володимира Мартинюка, пароха церкви св. Бориса і Гліба с. Лучиці Сокальського району. Протягом чотирьох років служіння у нашому селі отець зарекомендував себе не тільки як добрий священик, але і як чудовий організатор і будівничий. Отець Володимир людина безмежної душі і великого серця, невтомний у своїй праці щодо ремонту храму і оновлення людських душ.

Словом Божим, натхненням і прагненням привести у вірі та любові якомога більше людей до Отця Небесного, а також власним добрим прикладом християнина, доброго батька, зразкового чоловіка і сина, отець Володимир здобув авторитет, який допоміг згуртувати мирян і розпочати, хоч і з великим труднощами, ремонт храму. Зараз милує око й тішить серце прекрасний купол, який височіє на нашому храмі.

Ми щиро молимося за Вас, отче Володимире, і бажаємо міцного здоров'я, наснаги і ще довго служити у Христовому винограднику.

З повагою, вдячні парафіяни

Отець Богдан Язвінський адміністратор та вірні храму Успіння Пресвятої Богородиці села Морянці Краківецького деканату Яворівського району висловлюють щиру подяку отцю Івану Букартику за проведення змістовних реколекцій з 5 по 8 квітня 2008 року.

Парафіяни
с. Морянці,
Яворівський р-н,
Львівська обл.

Я і моя мама хочемо подякувати Господу Богу і прославити Матір Божу, св. апостола Юду-Тадея і св. Шарбеля за вислухані молитви і отримані ласки. Завдяки їх заступництву наші молитви були вислухані, а прохання — здійснені.

Особлива подяка за одужання сина від тяжкої хвороби, за моє весілля, за щасливе народження моєї дитини, за оформлення документів на квартиру. Отже нехай ніхто не тратить надії, а тільки гаряче молиться — і буде вислуханий.

Мати з донькою
с. Бороняво, З
акарпатська обл.

Висловлюю подяку Богові у Пресвятій Трійці, Богородиці Діві, Найсвятішому Серцю Ісуса, св. Юді-Тадею, св. Анні, св. Йосифу, св. Йосафату за допомогу моєму синові Роману в навчанні і вдалому написанні завдань з математики на конкурсі.

Наталя,
м. Червоноград

Подяка за Божу ласку і особлива подяка Андрею Шептицькому за допомогу у влаштуванні на роботу.

п. Оксана,
м. Львів

Прошу на сторінках Вашого часопису розмістити подяку Богові у Пресвятій Трійці, Пречистій Діві Марії, бл. Миколаю Чарнецькому і всім святим за отримані ласки і постійну допомогу у життєвих труднощах.

п. Назар,
м. Львів

МІСІОНАРЧИК

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Христос воскрес! Любий друже, ми пережили одне із найбільших і найсвітліших свят — Великдень. Вірю, що він приніс у твоє серце багато радості, любові і тепла, бо ти пережив його вповні.

На дворі травень, а знаєш, що це означає? Це означає, що цього місяця ми будемо вшановувати Пречисту Діву Марію. Щодня цього місяця по церквах відправлятимуть молебень до Богоматері. Вона є Матір'ю Христа і також кожного із нас. Помираючи, Христос поручив Марію своєму улюбленому учневі Івану. А Івана поручив Діві Марії, говорячи, що це син Твій. Так, через Івана, Христос поручив кожного із нас під опіку Пресвятої Богородиці. Вона стала заступницею всього світу перед Господом.

Ким ж є Марія для кожного з нас? Як ти думаєш, друже? Ти знаєш, що любов твоєї

■ *ХРИСТОС з діточками*

матері є невичерпна, безкорислива, жертовна. Уяви тепер собі, якою була любов Марії до Ісуса, який був Її Сином і Богом водночас. Уяви тепер, як вона любить кожного, кого полюбив Її Син так, що помер мученицькою смертю на хресті.

А як ми можемо виявляти свою любов до Матері нашої і Бога? Подякою, молитвою, проханням. Вона ж так любить, коли ми довіряємо їй своє серце з його радощами та бідами. Тоді вона поспішає порадіти з нами, допомогти нам, втішити та зцілити нас. Як Вона поспішала на хресній дорозі за своїм Сином, так Вона спішить на допомогу нам. Хоч вона і не несе нашого хреста з нами фізично, але постійно перебуває з нами молитовно.

Марія — Цариця неба та землі. Цього місяця Вона чекає саме на тебе, друже, щоб ви разом прославили Бога, щоб допомогти тобі це зробити. Марія з нами.

ІМ'Я ГОСПОДА

«Не взивай на марне імени Господа Бога твого».

«І щоб це могло означати, — думала дитина, причитавши цю Заповідь, — як це може бути?».

Не знайшовши відповіді самостійно, вона побігла до батьків.

— Мамо! Тату! А що означає «не взивати на марне імени Господа»?

— Розумієш, — почав батько, — ім'я Господа є святим. Так само, як і Пречистої Діви та святих. Коли ми молимося до них, вони уважно вислуховують нас.

— Але часто так трапляється, — продовжила мама, — що люди розмовляючи про маловажні речі, постійно повторюють слово «боже».

■ *«Ви — світло світу» Мт. 5,14*

■ *Де двоє або троє зберуться в ім'я Господнє, там Бог посеред них*

До прикладу, вчора я була свідком того, як дві жінки розмовляли у крамниці. Одна розповідала проте, який гарний сорт картоплі вона має, яке смачне пюре з нього виходить, де вона його купила, скільки заплатила і таке інше. А її співрозмовниця постійно повторювала: «Боже, та не може бути!».

— Отже, коли ти про щось подібне говориш, — сказав батько, — і називаєш просто так ім'я Господа, тоді ти порушуєш другу Заповідь, про яку ти запитуєш.

— Але, коли ти розповідаєш про Ісуса, Марію чи святих комусь, — зауважила мама, — тоді ти не порушуєш Заповіді, а навпаки — прославляєш їх. Коли ти розповідаєш про маленькі чуда, які Ісус щодня робить для тебе або через тебе, коли розмовляєте на релігійні теми, тоді ви прославляєте Бога та молитеся.

— А хіба так можна молитися? — здивовано запитала дитина.

— Звичайно. Добра розмова, про добрі речі на релігійну тему — це також прослава величі Господньої, це шана та хвала Господові, — підтвердив тато.

— Читання Святого Письма, побожної книжки, газети чи журналу, слухання релігійною музики, спів на прославу Бога — це також молитва. Бо є багато способів молитви та перебування з Богом, — додала мама.

— То ця наша розмова також є молитвою?

— Є. Бо де двоє або троє зберуться в ім'я Господнє, там Бог посеред них.

ЗАПИТАННЯ

Чи вдається тобі зберігати цю Заповідь?

Які форми молитви знаєш і використовуєш ти?

Чи часто говориш про Бога поза церквою та домом?

МАР'ЯН, АНГЕЛ І МАМА

Хлопчик на ім'я Мар'ян був відмінником, але з дисципліною у нього завжди були проблеми. Тому його батькам, а особливо мамі, часто доводилося приходити у школу і вислуховувати від директора про всі так звані подвиги сина. Мар'ян був непосидючим: то він поломить указку, то розіб'є вазу, то обірве штору разом з карнизом. Але це не всі подвиги. Був один, яким він пишався найбільше.

Травнева спека кликала полюбуватися природою. Наш Мар'янчик, на жаль, не почув цього поклику. Проте відчуття голоду давало про себе знати. Відразу після дзвінка на велику перерву Мар'ян чимдуж побіг у їдальню. Там він довго вагався між булочкою із улюбленим сливовим варенням і білосніжною булочкою з кремом. Зрештою товстий шар крему з пудрою взяв верх над сливовим варенням. На той час вже вишикувалася чимала черга. Та це не зупинило Мар'яна. Кілька стусанів, пару щиглів, розплетені косички у дівчат, пару копняків і омріяна булочка з кремом у руках.

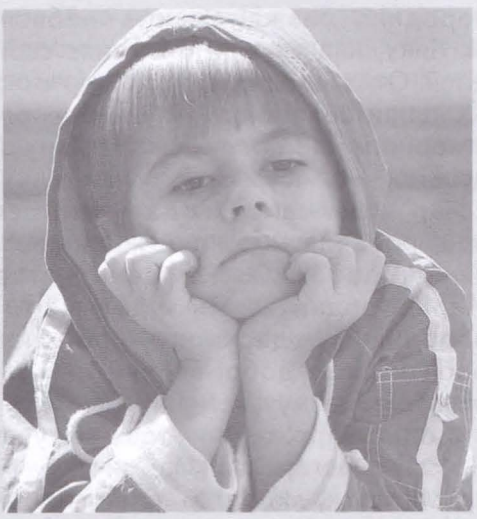

■ *відчуття голоду давало про себе знати*

Кілька секунд — і ні булочки, ні крему вже не було. Та солодка пудра на пальцях давала про себе знати. І ось ми впритул підійшли до події, про яку мій друг Мар'ян думав, що це найгероїчніший вчинок. Почалося все із скрученого крана. І коли вода річкою та водоспадом Ніагара хлинула через край умивальника, Мар'янчик додумався вилізти на умивальник, щоб там оцінити ситуацію і, як-то кажуть, зорієнтуватися на місці. Стоячи на підлозі, він не міг цього належно зробити через свій зріст, тому вирішив прийняти такі кардинальні заходи. Та він не врахував того, що маса його тіла, як на зріст, була трішечки більшою, і це для ні в чому не винного умивальника стало вироком. З шумом та гамом і разом з Мар'яном умивальник опинився на підлозі, а зверху падав Ніагарський водоспад з не закрученого крана.

Мокрий, але щасливий Мар'ян повертався додому. У вухах ще лунало запевнення директора викликати маму завтра до школи, проте він майже його не чув. Гучнішими були овації його друзів школярів. Усмішка не зникала з обличчя від гордості та задоволення — сьогодні він герой. Проходячи парком, на одній із лавочок Мар'ян побачив хлопчика своїх літ. Весь у білому, із дивовижним сяйвом над головою. Мар'ян відразу ж його впізнав — це був ангел, так, звичайнісінький ангел. Звісивши крила, він просто сидів і плакав. Мар'ян підтюпцем підбіг до нього, по-дружньому стукнув по плечі і запитав:

— Ти чого плачеш?

Ангел підвів мокрі повіки і з сумом глянув на Мар'яна.

— Тебе що мої сусіди побили? Тоді не плач, я їм зараз швиденько боки намну.

Ангел не відповів. Минула хвилина мовчання. Мар'ян думав, кому із сусідів дати першому прочуханки, а ангел думав про щось своє.

— Ну, то чого ти плачеш? — запитав ще раз Мар'ян.

— У мене нема мами, — прозвучала несподівана відповідь, від якої Мар'ян широко розплющив очі і роззявив рот. — Я сиджу тут, дивлюся як всі ідуть з квітами, розповідають, якими стравами будуть частувати своїх мам, які подарунки їм приготували — завтра День матері. Я усвідомив, що мені немає кому дарувати квіти, подарунки. Завтра діти у школах та садках співатимуть, танцюватимуть, розповідатимуть віршики своїм мамам. Ти також, напевно, приготував для своєї матері щось особливе.

Слухаючи ангела, Мар'янові ставало дедалі сумніше. Він не лише не купив квітів, подарунок, забув, що завтра всі будуть святкувати День матері, але робив усе, щоб розчарувати своїх батьків. У цю хвилину Мар'ян усвідомив свою провину перед мамою, і зрозумів, наскільки він її любить, наскільки вона для нього дорога вже навіть тому, що він має кому цього дня подарувати квіти.

■ *МАРІЯ — матір Ісуса, яка є матір'ю кожного з нас*

Якщо ти думаєш, що виклик у школу гарний подарунок, то так, приготував.

— Ти був нечемним?

— Я побив рекорд по нечемності!

— Але ти щасливий, бо завжди маєш у кого попросити вибачення, головне встигнути це зробити, а я такого шансу не маю.

У цю мить Мар'янові хотілося зробити дві речі: чим швидше попросити пробачення у матері і допомогти ангелу.

— Слухай, друже, нам священик на уроках християнської етики розповідав, що кожна людина у житті має дві мами. Перша — це та, яка народила або виховала, а друга — це Матір Ісуса, яка є матір'ю кожного з нас. Так, навіть люди, у яких вже немає мами, яка їх народила завжди мають небесну Матінку, яка завжди охороняє своїх дітей. Отже, вона є і твоєю Матір'ю.

Сльози враз висохли у небесного створіння. Він подякував Мар'яну за допомогу і зник у яскравому сяйві.

Мар'янова мама хоч і засмутилася, але, побачивши щирий жаль свого сина, пробачила. На День матері Мар'ян подарував їй чудові квіти і особливий подарунок — обіцянку робити лише добрі вчинки і ніколи більше не засмучувати батьків.

Щодня, проходячи повз фігурку Пресвятої Богородиці, Мар'янчик бачив чудові квіти, які ангел приносив для своєї Неньки.

У НАШІЙ ПОШТІ

«Слава Ісусу Христу! Дорогий «Місіонарчику»! Дякую за те, що ти друкуєш такі гарні оповідання та вірші. Я захоплююся тим, як можна так гарно передавати свої почуття у віршованій формі. А ще я дякую за те, що у березневому номері надрукували Хресну Дорогу. Я зробила собі настанову, що кожен день буду відмовляти ці молитви з мамою, татом і братиком.

Дякую за все і пам'ятай: я люблю Бога і люблю читати твої оповідання та вірші».

Галинка Біла,
м. Дрогобич

Люба Галинко, щиро дякую тобі за листа. Ти пишеш, що захоплюєшся тим, як можна передавати свої почуття у віршованій формі, признаюся, я теж тим захоплююся. На жаль, мені не вдається цього робити так майстерно, як це роблять автори, які співпрацюють з нами. Але ти можеш і в прозовій формі це робити. Повір, що оповідання та інші прозові твори не менш прекрасні, ніж поетичні. Головне писати те, що тобі підказує твоє серденько, яке співає хвалу нашому Господові. Можеш переконатися в цьому сама і поділитися з нами своїм досвідом. Ми з радістю надрукуємо твої спроби на творчій ниві. Успіхів тобі! Головне все люби з любов'ю і у тебе все вийде!

«Слава Ісусу Христу! Дорога редакціє «Місіонарчика»! Моя родина дуже дякує Вам за Хресну Дорогу. Вона чудово складена в дійових особах: батько, мати та діти. Моя родина щосереди та щоп'ятниці молиться лише за нею.

Щиро дякую Вам, що друкуєте мої листи. Подаю відповіді на запитання. Я виявляю свою любов до ближнього так.

Одного разу я пообіцяла мамі, що буду любити своїх сестричок. Але я інколи забуваю і не виконую своєї обіцянки. На період посту я дала Ісусові постанову не ображати сестричок. І буду намагатися виконувати свою обіцянку».

Іринка Паляниця,
м. Львів

Дорога Іринко! Ми дуже раді і дякуємо за це Богові, що маємо змогу дарувати маленьку радість тобі і всім нашим читачам. Ми любимо кожного з Вас.

Щодо твоєї обіцянки мамі любити сестричок, то вона дуже гарна і, водночас, важка для виконання. Тому всі твої старання дуже вартісні.

У мене немає ні сестер, ні братів, які б жили зі мною, тому, коли ти прислала нам вашу світлину, я дуже раділа за тебе. Вони молодші і багато чого ще не знають, багато чого не розуміють, часто неслухняні, але вони потребують тебе, твоєї уваги та любові. Вірю, що інколи буває дуже важко миритися і жити дружно, але це можливо. Ви потрібні один одному, тому постарайтеся жити так, як цього навчає Ісус, так, якби Він хотів, щоб ви жили. Молись у цьому намірі, і обов'язково Він допоможе тобі виконати твою обіцянку.

«Слава Ісусу Христу! Дорогий «Місіонарчику», вже прийшла весна.

Розцвіли перші квіти — підсніжники. Нарешті починають розпускатися дерева. «Місіонарчику», я вітаю Тебе з настанням весни.

«Люби ближнього свого, як самого себе», — одна з головних Заповідей любові, яку передав нам Ісус Христос ще за Свого життя. Слово «любити» може мати багато значень. Найчастіше ми розуміємо його, як вияв піклування, доброго ставлення до нас. Але Ісус каже: «Люби ближнього свого...». «Ближній» походить від слова «Близько», тобто той, що близько біля нас, ми його добре знаємо, він проживає у нашій спільноті. Христос наводить притчу, як приклад для людей. Ця притча про милосердного самарянина. Він випадковий перехожий, допомагає пораненому. У притчі мовиться і про священика, і про левита. Чому ж вони не допомогли? Напевно через гордість...Гордість не є знаком чистої довіри Богу.

Ми любимо своїх сестер, братів. Здатні навіть найбільші провини простити.

Чому ж не хочемо прощати найменших непорозумінь ближнім? Коли тебе хтось ненароком штовхнув, найчастіше виникає такий діалог:

— Вибач...

— Та що мені те твоє «вибач» дасть?

Отже, незважаючи ні на що, потрібно любити свого ближнього. І, навіть, якщо він тебе дратує. У такі моменти потрібно подумати про Бога. Може це він нас випробовує?».

Оксана Козачок,
с. Боложинів, Буський р-н.

Люба Оксанко, рада отримати від тебе листа. Признаюсь, я давно на нього чекала. Дякую за привітання з весною. Редакція також вітає тебе і бажає, щоб лагідне весняне сонечко завжди зігрівало твоє серце.

Приклад, який ти навела у листі, направду, нерідкість у сьогоденні. Дуже прикро і боляче чути такі слова. Але коли поставити собі кілька запитань: чому так сказала ця людина? можливо, в неї щось трапилося, і вона зараз дуже стурбована чи знервована? може, їй потрібно навчити пробачати? То мимоволі, ми починаємо розуміти таку поведінку. Нам важливо навчитися як пробачати, так і ставити себе на місце ображеного, зрозуміти його.

Завдання кожного християнина — показувати добрий приклад, нести світло туди, де панує темрява, співпереживати та пробачати. Це не легко. Але в такі хвилини треба пригадати, що Ісус показав, якою безмежною любов'ю має бути любов кожного з нас один до одного. Пригадуєш, що перед смертю на хресті Він сказав? «Прости їм, бо не знають, що чинять». Постарайся пригадувати ці слова щоразу, коли потрапиш у неприємну ситуацію.

УВАГА!

Нагадуємо, що до березня 2009 триває конкурс «Слово майбутнього». Ми очікуємо Ваших прозових та поетичних творів у друкованому вигляді з позначкою «На конкурс». Переможців нагородимо цінними та цікавими призами. Творчих Вам успіхів!

КАЛИНОВИЙ КУЩ

Анастасія ХМІЛЯР-ЛЬВІВСЬКА

Ця історія трапилася у сиву давнину. Так давно, що про неї вже всі забули. І сьогодні, дивлячись на супермашини, супермагазини, супертехніку, ми думаємо, що так було завжди.

Але були дуже далекі часи, коли люди тільки-но пристосовувалися до життя на Землі. А воно для них було коротким та важким. Сувора боротьба за виживання забирала весь їхній час.

Саме тоді жила одна сім'я, в якій було багато дітей. Там панувала любов та злагода, але діти часто хворіли. Смерть косила їх, як засохлу траву. Гірким слізьми живі оплакували мертвих. Хоча їжі ледве вистачало, щоби вижити, малеча збирала крихти зі столу у жменьки і годувала ними пташок, які часто прилітали до оселі.

Пташки дуже добре розуміли людей, співчували їхнім сльозам. Щоби віддячити діткам за їхню турботу, одного весняного сонячного ранку вони, невідомо звідки, принесли декілька зернят, схожих на сердечка, і опустили в землю біля будинку, де жила сім'я.

■ *пташки добре розуміли людей...*

■ *калиновий кущ*

Пішли теплі дощі, пригріло сонечко і проросло одне зернятко, а згодом виріс прекрасний кущ. Навесні він зацвів густим та пишним білим суцвіттям, а восени на ньому дозріли багряно-червоні ягоди. Кущ своєю красою веселив око. Але таких ягід ще ніхто не бачив і не куштував.

Випав сніг, вкрив землю і кущі білою ковдрою. І тільки ягоди яскраво-червоними китицями вимальовувалися на білому фоні. До куща прилітали птахи і виспівували. Вони ніби запрошували дітей: «Скуштуй! Це смачно!» Діти довірилися птахам, зривали і їли терпкі ягоди.

Минула сувора зима, але не зуміла забрати з собою жодного дитячого життя. Щоки у них порожевіли, всі підросли і зміцніли. Батьки зрозуміли, що чудо-ягода врятувала та зберегла від напівголодної зими їхніх діточок. І назвали вони цей кущ калиною, таким співучим і милозвучним словом...

Ця байка вчить: твори добро на землі, і тобі віддасться.

КРОСВОРД «КВІТИ ДЛЯ МАРІЇ»

Підготувала Наталія ЛЕХ

■ польова квітка фіолетового кольору

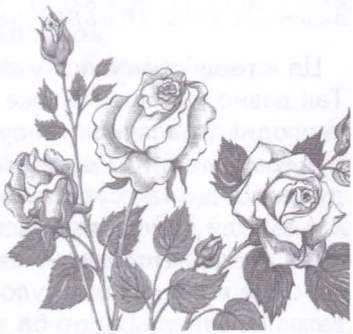

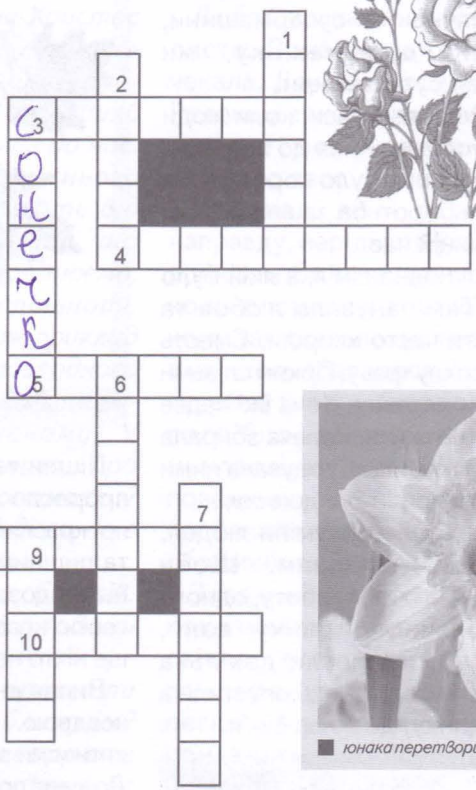

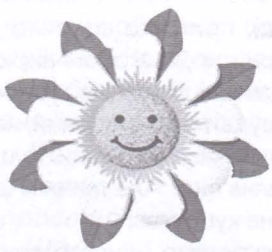

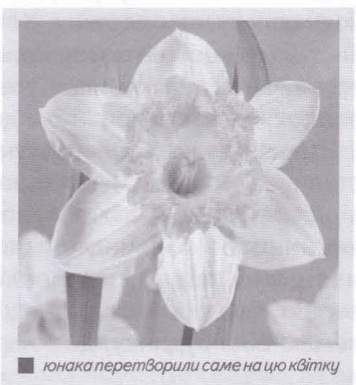

■ юнака перетворили саме на цю квітку

По горизонталі:

3. Цариця квітів. 4. Осіння квітка, яка цвіте до перших морозів. 5. За переказом, гордого юнака перетворили саме на квітку. 8. Польова квітка фіолетового кольору. 10. Дерево, яке цвіте білими квітами, має стійкий запах (біла ...).

По вертикалі:

1. Маленька фіолетова весняна квіточка. 2. Квітка сонця. 3. Голландія — країна цих квітів. 6. На її пелюстках дівчати вгадують чи любить їх хлопець, чи ні. 7. Вона сильно пахне перед дощем. 9. Рослинка, яка в'ється.

Відповіді на кросворд за березень 2008:

По горизонталі: 1. Зір. 3. Муха. 4. Непослух. 7. Первомученик. 8. Сибір.

По вертикалі: 2. Рух. 5. Сіон. 6. Гріб. 7. Піст.

НОВІ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

о. Василь Зінько, ЧСВВ
До столиці — до Буйнесу.
– Львів: Місіонер, 2007. – 128 с.

Автор книги вже відомий читачам своїми повістями про життя українців на еміграції. У своїх спогадах автор розповідає про повсякденне життя і побут емігрантів в Аргентині, про свою роботу, яку проводив для піднесення духу наших земляків, давав добрий приклад для виховання в молоді любові до всього рідного, розраджував тих, хто дуже часто був одиноким на чужині.

о. А. Г. Великий, ЧСВВ
Світла і тіні української історії.
– Львів: Місіонер, 2007. – 204 с.

Основна тема збірки — хресний шлях українського християнства, його народна і церковна історія в найтемніших періодах лихоліття, опір Церкви нищівній агресії проти Бога і народу. Тут пов'язується і минуле, і сучасне; спростовується фальшиве; надаються світлі аргументи для виходу з тіні, для оптимізму і надії.

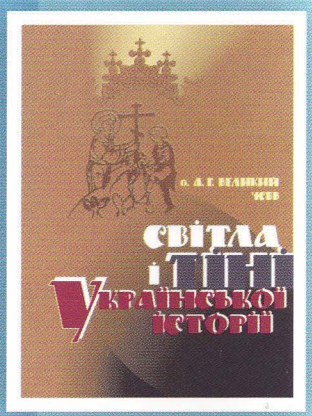

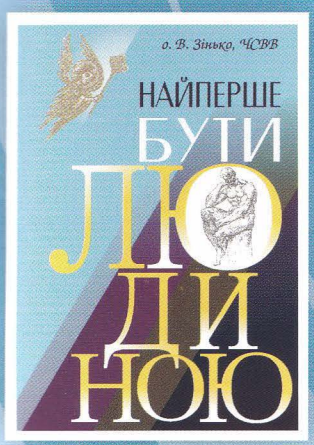

о. Василь Зінько, ЧСВВ
Найперше бути людиною.
– Львів: Місіонер, 2008. – 176 с.

У цій книзі — чотири розділи-книги, серед яких не лише філософські роздуми над долею людською, а й висвітлені визначні постаті християнства та монаші спільноти й згромадження в Українській Греко-Католицькій Церкві.

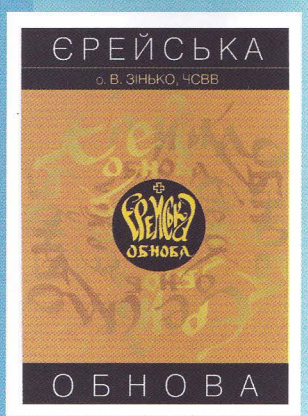

о. А. Г. Великий, ЧСВВ
Світла і тіні української історії.
– Львів: Місіонер, 2007. – 204 с.

Основна тема збірки — хресний шлях українського християнства, його народна і церковна історія в найтемніших періодах лихоліття, опір Церкви нищівній агресії проти Бога і народу. Тут пов'язується і минуле, і сучасне; спростовується фальшиве; надаються світлі аргументи для виходу з тіні, для оптимізму і надії.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40 м. Львів 79019
тел. моб.: 8 (095) 260-21-57, тел.: (032) 272-90-80 e-mail:shop@missioner.com.ua

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

У КОЖНУ РОДИНУ!

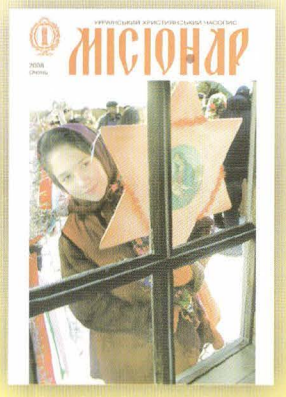

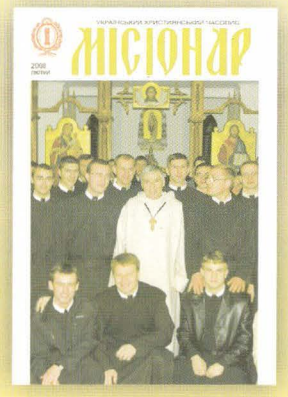

Передплачуйте християнський часопис **«МІСІОНАР»**
і ви знайдете духовного приятеля, який допоможе зрости у своїй вірі,
збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку:
Передплатний індекс - **23959**
Часопис можна передплатити у будь-якому відділені «Укрпошти».
Запрошуємо до співпраці священиків,
провідників мирянських релігійних організацій і товариств, мирян.